

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 8 - Β' ΕΞΑΜΗΝΟΝ 2018

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

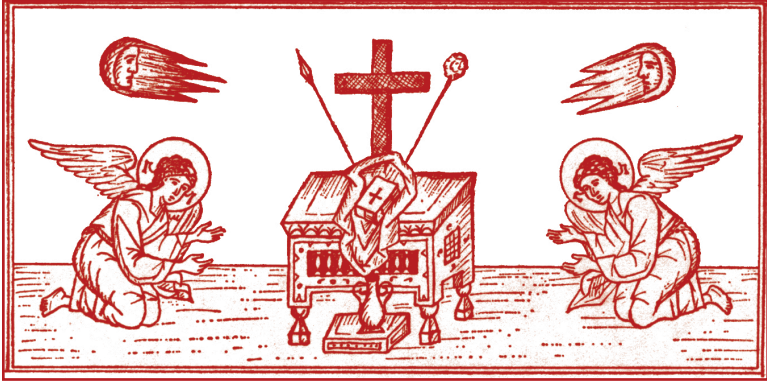
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΚΛΗΜΗΣ
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ: 8 - Β' Έξάμηνον 2018

Περιεχόμενα

Εισαγωγικὸν	1
Μέγα ἄγνωστο Θαῦμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου	7
Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος Φιλίπποβιτς (1904-1971)	19
Ὁ Παλλαϊκὸς Συναγερμὸς ὑπὲρ τῶν Πατρίων Παραδόσεων	29
Ἀνακοινωθὲν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος Ζηλωτὰς τῶν Πατρίων Παραδόσεων	34
Πρωτοφανὴς Πανελληνίος Συναγερμὸς Διαμαρτυρίας μέσω τηλεγραφημάτων στὸν Τύπο	40
Ἡ Βηθλεὲμ σιγᾶ	57
Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον	60
Ἐκδόσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων - Ἔτος Ὅγδοον (1931)	62

Διεύθυνσις Γραφείων Ἱερᾶς Συνόδου:
Κάνιγγος 32 (γ' ὄροφος), 106 82 Ἀθῆναι
Τηλ.: 2103828280
Fax: 2103847365
e-mail: ecclesiagoc@gmail.com

Εἰσαγωγικὸν

Η ΔΙΑΣΩΣΗ ἱστορικῶν μαρτυριῶν, κειμένων, θαυμάτων, μορφῶν, συμβάντων, ἐκδόσεων κλπ., ἐν σχέσει πρὸς τὸ παρελθὸν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς ἔργο προτεραιότητος καὶ ἐπιτελεῖται μὲ φόβο Θεοῦ, δέος καὶ συγκίνηση, ὅπως καὶ ἱερὸ ἐνθουσιασμό, προσοχὴ καὶ βαθειὰ ἐπίγνωση τῆς σπουδαιότητός του. Εἶναι ἔργο ἱερὸ, εὐλογημένο καὶ ἐπίπονο, τὸ ὁποῖο ἀποσκοπεῖ νὰ μεταδώσει ὄχι ἀπλῶς ἱστορικὰ στοιχεῖα καὶ γνώσεις, ἀλλὰ ἂν εἶναι δυνατὸν τὸ «πνεῦμα» αὐτῶν πού διαδραμάτισαν κάποιο ρόλο, πού κλήθηκαν νὰ συνεισφέρουν στὴν διαφύλαξη καὶ συνέχιση τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ ζωῆς μὲ πιστότητα, ἂν καὶ οἱ πολλοί, ἀκόμη καὶ οἱ θεωρούμενοι ἐπαῖοντες περὶ τὰ ἐκκλησιαστικά, δὲν φάνηκε νὰ τοὺς κατανοοῦν ἢ νὰ συμμερίζονται τὸν Ἀγῶνα τους.

Τὸ ὑλικὸ τοῦ παρόντος τεύχους μας στοχεύει

ἀκριβῶς στὴν ἐκπλήρωση αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ μας.

Στὴν ἐνότητα «Ἱστορικὲς Σελίδες» καταγράφεται μέγα ἄγνωστο Θαῦμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου στὰ τέλη τοῦ 1926. Πρόκειται γιὰ λεπτομερῆ ἐξιστόρηση ἐνὸς ἀπὸ τὰ εἴκοσι (20) καὶ πλέον Θαύματα πού εἶχαν παρουσιασθεῖ πρὸ διετίας σὲ σχετικὸ κείμενο τοῦ μετὰ χειρας Περιοδικοῦ μας, βασισμένη στὴν ἐκτενῆ δημοσίευση πού εἶχε γίνει σὲ Ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς («Ἡ Ἑλληνική») κατὰ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1926.

Τὸ ἐν λόγω κείμενο εἶχε ἐτοιμασθεῖ τὸν Δεκέμβριο τοῦ παρελθόντος ἔτους (2017), προκειμένου νὰ ἀναρτηθεῖ στὴν ἐπίσημη Ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας. Λόγω τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἐκπληκτικοῦ αὐτοῦ Θαύματος τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, θεωρήθηκε καλὸ νὰ δημοσιευθεῖ καὶ στὸ ἱστορικὸ Περιοδικό μας, γιὰ νὰ διασωθεῖ τύποις, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ εἶναι εὐκόλα προσιτὸ καὶ προσβάσιμο σὲ κάθε ἐνδιαφερόμενο.

Εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ἡ ἀποδεικτικὴ καὶ ἀπολογητικὴ σημασία καὶ δύναμη τῶν Θαυμάτων τῆς πίστεως, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν θείων Ἀληθειῶν. Οἱ θεοσημεῖες παρατηροῦνται καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ συνετίσουν πρωτίστως τοὺς ἀντιτασσομένους στὴν Πίστη, κάποτε μάλιστα γιὰ νὰ τοὺς ἐλέγξουν καὶ καταισχύνουν, ὅπως καὶ γιὰ νὰ στηρίξουν τοὺς

ἀμφιβάλλοντες, γὰρ νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ὀρθότητα τῆς θείας Ἀλήθειας, ἀλλὰ καὶ γὰρ νὰ τονώσουν, ἐνισχύσουν καὶ παρηγορήσουν τοὺς ἀληθινὰ πιστοὺς, τὰ γνήσια τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα συνήθως περιφρονοῦνται ἢ καὶ διώκονται ἀπὸ τοὺς ὑπεναντίους.

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητο, ὅτι πλῆθος Θαυμάτων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ ἐγκύρου τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἐπικαλέσθηκε ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμένη Σύνοδος, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τιμὴ καὶ προσκύνηση τῶν ἁγίων Εἰκόνων ἔναντι τῶν Εἰκονομάχων, ὅπως φαίνεται στὰ διασωθέντα Πρακτικὰ αὐτῆς [βλ. *Πρᾶξις Δ΄*, στὰ Πρακτικὰ τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμένων Συνόδων, τόμος Γ΄, ἔκδ. Καλύβης Τ. Προδρόμου, Ἰ. Σκήτη Ἁγίας Ἄννης, Ἁγιον Ὄρος – Θεσσαλονίκη 1986, σελ. 775 (275) – 778 (278) καὶ 785 (285) – 794 (294)].

Τὰ *Μνημεῖα-Μαρτύρια* αὐτὰ Πίστεως καὶ Παραδόσεως συνέβαιναν, συμβαίνουν καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ συμβαίνουν μέσα στὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἱστορία, ἀπαντώμενα κυρίως στοὺς Βίους Ἁγίων καὶ Ἱερῶν Μορφῶν.

Στὴν Ἐνότητα «Μορφές», παρουσιάζεται μὲ μεγάλη συντομία ἡ Βιογραφία τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Χιλῆς καὶ Περού Λεοντίου Φιλίπποβιτς (†1971), τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖται προσφυῶς «*Λέων τῆς Ὀρθοδοξίας*». Ὁ ἡρωϊκὸς αὐτὸς Ἱεράρχης εἶχε μία θαυμαστὴ πορεία ζωῆς μέσα στὸν ταραγμένο 20ὸ αἰῶνα, ἀρχικὰ στὴν προεπαναστατικὴ Ρωσία, κατόπιν μέσα στοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς τῶν Σοβιετικῶν, καὶ

ἀργότερα, μετὰ τὴν χειροτονία του ὡς Ἀρχιερέως κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, ὅταν κατόρθωσε νὰ διαφύγει μὲ τὸ Ποίμνιό του στὴν Δύση, στὴν θυσιαστικὴ διακονία τους ἐντὸς τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς στὴν ὑποβαθμισμένη Νότια Ἀμερική, διακρινόμενος γιὰ τὸν ἱεραποστολικὸ ζῆλο του.

Αὐτὸς ὁ φλογερὸς Ἀγωνιστὴς ἐπιλέχθηκε ἀπὸ τὴν Θεία Χάρη νὰ διακινδυνεύσει νὰ ἔλθει στὴν Ἑλλάδα τὸν Μάιο τοῦ 1962, προκειμένου νὰ μεταδώσει τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ στὴν μαρτυρικὴ διωκόμενη Ἐκκλησία μας, βοηθώντας αὐτὴν ἐπὶ ἔτη ποικιλοτρόπως, σὰν Πνευματικὸς πατέρας, σύμβουλος, συμπαραστάτης καὶ πολῦτιμος συνεργός. Ἡ ἄγνωστη Μορφή του ἤδη ἀναδεικνύεται καὶ στὸν χῶρο μας, μὲ ἀναμονὴ ἐκδόσεως εἰδικοῦ συγγράμματος γι' αὐτόν, ὥστε νὰ λάβει τὴν ἀρμόζουσα θέση του στὶς συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος, διότι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι βέβαιον ὅτι ἔλαβε τὸν ἄφθαρτο «στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀποκαλ. 2:10).

Τοῦτο ἄλλωστε ἀπαιτεῖ καὶ ἡ δικαιοσύνη, ἀφοῦ ἡ ἱερὴ Μορφή του πολεμήθηκε καὶ συκοφαντήθηκε ὑπερβαλλόντως ἀπὸ τοὺς ποικίλους ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τότε καὶ μέχρι σήμερα.

Στὰ «Ἐπίσημα Κείμενα» παρουσιάζονται δύο ἀκόμμη *Ἀνακοινωθέντα* τῆς «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν», σχετικὰ μὲ τὴν ἐπικρατοῦσα κατάσταση στὰ τέλη τοῦ 1926.

Οἱ τοῦ Πατρῴου ἀγωνίζονταν σθεναρὰ γιὰ τὴν διακράτηση τῶν Πατρῴων, γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῶν

Καινοτόμων Μεταρρυθμιστῶν στοὺ προηγούμενο ὀρθὸ καθεστῶς ποὺ ἀπεμπόλησαν, ἀφοῦ αὐτοὶ βαρύνονταν μὲ τὴν διάσπαση καὶ διαίρεση ποὺ προκάλεσαν, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἐλεύθερη ἐπιτέλεση τῆς λατρείας τους· καὶ τοῦτο, διότι ἐνῶ λάμβαναν τὴν ὑπόσχεση Πολιτειακῶν παραγόντων γιὰ σεβασμὸ τῶν πεποιθήσεών τους καὶ γιὰ ἐλεύθερη ἄσκηση τῶν καθηκόντων τους, ὁ Καινοτόμος ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς παρακωλύσουν παρανόμως.

Ὁ Ἱερὸς αὐτὸς Ἀγώνας δὲν διεξαγόταν μόνον στὴν πρωτεύουσα ἢ στὴν Ἀττικὴ, ἀλλὰ ἦταν γενικευμένος καὶ ἐξέφραζε μίαν ὄντως πρωτοφανῆ σὲ ἔκταση καὶ ὄγκο λαϊκὴ βούληση ἀπὸ ὅλες σχεδὸν τὶς περιοχὲς τῆς Νοτίου καὶ Βορείου Ἑλλάδος, ὅπως καταφαίνεται ἀπὸ τὸν «Πανελληνιο Συναγερμὸ Διαμαρτυρίας» μὲ τηλεγραφήματα στὸν Τύπο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Χάριν τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τῶν δικαίως ἀγωνισθέντων ἐκείνων Προπατόρων μας στὴν πίστη, παρατίθενται τέτοια ἐνυπόγραφα τηλεγραφήματα λίγων Κληρικῶν καὶ πλειονοτέρων Ὁρθοδόξων λαϊκῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀξιοθαύμαστων Ζηλωτῶν τῶν Πατρῶν Παραδόσεων.

Ἀκόμη, σὲ ἄλλο κείμενο τῆς ἐποχῆς, σὲ ἐπιστολὴ στὸν Τύπο ποὺ παραθέτουμε, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1926, τονιζόταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τότε πρόσφατα ἀρχίσει νὰ συμβαίνει, καὶ τὸ ὅποιο δυστυχῶς ἐξακολουθεῖ νὰ συμβαίνει μέχρι καὶ σήμερα: Οἱ Νεοημερο-

λογίτες νὰ συνεορτάζουν Χριστούγεννα μὲ τοὺς Παπικούς καὶ λοιποὺς αἰρετικούς, ἢ δὲ Βηθλεέμ -πρὸς ἔλεγχον καὶ κατασχύνην των- νὰ σιγᾶ ὀρθοδόξως!

Τέλος, στὴν Ἐνότητα τῶν Ἐκδόσεων τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων τοῦ ἔτους 1931, γίνεται ἰδιαίτερη ἀναφορὰ στὴν ἐκδοθεῖσα τότε ἑβδομαδιαία Ἐφημερίδα «Ὁ Κῆρυξ τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων», ἢ ὅποια ἐπὶ μία πενταετία πρωτοστάτησε στὸν Ἀγῶνα κατὰ τῆς Καινοτομίας τῶν Νεωτεριστῶν, μὲ ἔμφαση μάλιστα στὴν στηλίτευση τῶν Οἰκουμενιστικῶν συμβάντων τῆς προπολεμικῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ἀφοῦ ὑπῆρχε ἡ συνείδηση ὅτι τὸ Ἡμερολογιακὸ ζήτημα συνδέεται μὲ τὴν τάση τοῦ ἀνεπίτρεπτου «ἐκσυγχρονισμοῦ» τῆς Ἐκκλησίας μὲ Οἰκουμενιστικὴ ἔννοια.

Ἡ παρουσίαση καὶ κατάθεση ἐνὸς τέτοιου ὑλικοῦ κατὰ τὴν παροῦσα συγκυρία, πέρα ἀπὸ τὴν διάσωση τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας, ἀποτελεῖ πιστεύουμε μία ἰσχυρὴ συμβολὴ στὸ δίκαιον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων· παρέχεται ἀπόδειξη ὅτι αὐτοί, μὲ θεία εὐλογία καὶ ἐνίσχυση, διείδαν εὐκρινῶς τὸν κίνδυνον καὶ τὴν ἀπαρχὴ δεινῶν στὴν Ἐκκλησία· καὶ ἔπραξαν τὸ καθῆκον τους μὲ κάθε τρόπο· ἀναμένουν δὲ αὐτοί, ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἱστορία νὰ ἐκτιμήσουμε κι ἐμεῖς τοῦτο, νὰ τὸ τηρήσουμε καὶ νὰ συνεχίσουμε «δι' ὑπομονῆς... τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα», στὸ σημεῖο ποὺ ἔχουν φθάσει τὰ πράγματα, «ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. 12:1-2)!

†Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Δεκέμβριος 2018

Μέγα άγνωστο Θαύμα του Αγίου Νικολάου ύπέρ του Πατρίου Έκκλησιαστικού Ημερολογίου

Τὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὴν ἀνεπίτρεπτη Μεταρρύθμιση τοῦ Νέου Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα, συνέβησαν μεγάλα Θαύματα παρὰ Θεοῦ, καὶ μέσῳ Ἁγίων Του, ὑπέρ τῆς Ἐορτολογικῆς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, μετὰ τὸ γνωστὸ τὴν Ἐμφάνιση τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ κατὰ τὴν Ἀγρυπνία τῆς Ἐορτῆς τῆς Ὑψώσεως Αὐτοῦ, στὶς 14 Σεπτεμβρίου 1925, σύμφωνα μετὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο, στὸ Μονύδριο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στοὺς πρόποδες τοῦ Ὑμητοῦ στὴν Ἀττικὴ.

Εἴκοσι καὶ πλέον ἀκόμη ἐνδεικτικὰ Θαύματα ἀποδοκιμασίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ ἐνισχύσεως καὶ ἐπιβεβαιώσεως τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, τὰ ὁποῖα συνέβησαν ἐπίσης τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς Καινοτομίας, παρουσιάσθηκαν τεκμηριωμένα, κατ' ἀνάγκην ὁμως μετὰ συντομία, σὲ εἰδικὸ ἄρθρο μετὰ τίτλο: «**Ἡ διὰ θαυμάτων ἔγερση τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνα**» στὸ ἱστορικὸ μας Περιοδικὸ «*Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος*» τοῦ περασμένου ἔτους (τεῦχος 4 / ἔτους 2016, σελ. 6-37).

Μεταξὺ τῶν ἐντυπωσιακῶν ἐκείνων Θαυμάτων, συμπεριλαμβανόταν ὡς 12ο καὶ τὸ συγκλονιστικὸ Θαῦμα, τὸ ὁποῖο ἐπιτέλεσε ὁ λαοφιλὴς Θαυματουργὸς Ἅγιος Νικόλαος Μύρων τῆς Λυκίας, μέσῳ τῆς νεαρῆς βοσκοπούλας Εὐαγγελίτσα Αποστολοπούλου, τὸ ὁποῖο παρουσιάζουμε στὸ παρὸν κείμενο λεπτομερέστερα, ἐφ' ὅσον

ή σημασία του είναι έντελῶς ξεχωριστή, βασιζόμενοι σὲ ἔκτενές δημοσίευμα τῆς πρωϊνῆς πολιτικῆς ἔφημερίδος «*Ἡ Ἑλληνική*», ἡ ἔκδοση τῆς ὁποίας διήρκεσε μία δεκαετία: 1925-1934, τὸ ὁποῖο παρουσιάσθηκε σὲ δύο συνέχειες στὰ φύλλα τῆς Παρασκευῆς, 17 Δεκεμβρίου 1926, καὶ τοῦ Σαββάτου, 18 Δεκεμβρίου 1926.

Ἡ ἔφημερίδα ἐκείνη παρουσίασε τὸ Θαῦμα μὲ κάθε λεπτομέρεια, σύμφωνα μὲ ἀφήγηση τῆς ἴδιας τῆς αὐτόπου μάρτυρος τοῦ Θαύματος, ἡ ὁποία προσῆλθε στὰ γραφεῖα τῆς ἔφημερίδος τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες. Ὁ τίτλος πὺν δόθηκε στὴν πρώτη συνέχεια ἦταν: «*Ἐμφάνισις Ἁγίου εἰς μίαν ποιμενίδα – Ἐπανέλθετε εἰς τὴν πατροπαράδοτον θρησκείαν! - Πῶρ ἐξ οὐρανοῦ πίπτου θὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀθρήσκους*». Στὸ δημοσίευμα, ὅπως διακρίνεται καθαρὰ καὶ στὴν σελίδα τῆς ἔφημερίδος, τὴν ὁποίαν παραθέτομε (βλ. ἀπέναντι), ὑπάρχει καὶ φωτογραφία πὺν εἰκονίζει στὸ μέσον τὴν ἀφηγήτρια Εὐαγγελίτσα Ἀποστολοπούλου, μεταξὺ τῆς θείας τῆς Τασούλας Τσιγλιᾶ καὶ τοῦ συγγενοῦς τῆς Κωνστ. Ζαχαρόπουλου.

Τὸ φαινόμενο, τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἔφημερίδα «*ὄλωσ ἐξαιρετικόν*», ἔχει ὡς ἐξῆς:

Στὸ χωριὸ Πέτα τῆς Δυτ. Ἀχαΐας, διέμενε οἰκογενειακῶς ἡ 18ετῆς βοσκοπούλα Εὐαγγελίτσα Ἀποστολοπούλου, ἡ ὁποία διακρινόταν γιὰ τὴν ἀπλότητά τῆς, μὴ φοιτήσασα σὲ σχολεῖο, ἀλλὰ ἀσχολούμενη μόνο μὲ τὰ οἰκιακὰ καὶ μὲ τὰ πρόβατα.

Μία νύκτα στὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1926, εἶδε στὸν ὕπνο τῆς ἓναν σεβάσμιο καὶ ἐπιβλητικὸ Γέροντα, μὲ λευκὰ μαλλιά καὶ γένεια, μὲ εὐδιάκριτα λοιπὰ χαρακτηριστικά, ὁ ὁποῖος βάσταζε δεσποτικὴ «πατερίτσα» καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν φεγγοβόλο καὶ συμπαθές. Ὁ Γέροντας μίλησε μὲ οἰκειότητα στὴν νεαρὴ βοσκοπούλα καὶ τὴν ἐρώτησε σχετικὰ μὲ τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς τῆς. Κατόπιν, τῆς ἔθεσε τὸ ἐρώτημα:

ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΑΓΙΟΥ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΟΙΜΕΝΙΑΔΑ

“ΕΠΑΝΕΛΘΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΟΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ,,”

ΠΥΡ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ ΠΙΠΤΟΝ ΘΑ ΤΙΜΩΡΗΣΗ ΤΟΥΣ ΑΘΡΗΣΚΟΥΣ

ΑΠΟΦΩΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΓΑΙΑΣ ΠΡΟΒΕΒΛΟΥΣΤΗΣ ΧΩΡΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ “ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ”

Πρόκειται περί θανάτου ἢ περὶ ψυχικοῦ φαινομένου, εἰς ἐκεῖνον τὰ ὁποῖα ἐφευγῆν καὶ μελετῆ ἡ ψυχιατρικὴ ἐπιστήμη. Ἡμεῖς δὲν πρόκειται ν’ ἀποφραθῶμεν, ὅ’ ἀφήσομεν νὰ κινήσῃ ἡ κριτικὴ κατὰ τὰς προσηλυτικὰς τὸ ἀντικείμενον, σύμφωνα πρὸς τὴν γενικωτέραν τοῦ κόσμου καὶ τὰς περὶ τῆς χριστιανικῆς οὐδόδοξου πίστεως πεποιθήσεις. Ἐχομεν ὁμῶς τὴν γνώμην εἰς πρόκειται πάντως περὶ φαινομένου ἄλλοῦ ἑξαιρητικοῦ, αἰτίου γὰ ἐφελίξιον τὴν προσοχὴν ὄλων τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὰ ὑπερφυσικὰ συμβάντα τῆς γήινης ζωῆς.

Η ΑΜΟΡΦΩΤΟΣ ΠΟΙΜΕΝΙΣ

Εἰς τὸ χωρίον Πέτα τῆς Ἀγαθολάδος, χωρίον ἀπέχον τριῶν περίου τῆς Ἀγαθισμῆν δέκαφωρον τῶν Πατρῶν, διαμένει οἰκογενειακῶς ἡ 18ετις ποιμενίς Εὐαγγελίστρια Δ. Ἀποστολοπούλου, Στερομένη οἰαδότητος μορφώσεως καὶ σὺνθεμῶν ἔχουσα τῶν κοινωνικῶν ἰητημάτων γνῶσιν, ὡς ἰσχυρὰ ἀνασχολησιν εἰς τὰ οἰκιακὰ καὶ τὰ προβάτα μεθ’ ὧν καὶ κατὰ τὸ πλείστον διαίει.

Ἡ ἐν λόγῳ ποιμενίς μίαννεται, πρὸ δύο περίου μηνῶν, εἶδος κατ’ ἐπίστατος γέροντα πᾶν, βεβηγμένου καὶ λευκώχρου, σφαιρικοῦ καὶ ἐπιβλητικοῦ, πᾶ ὄψεα καὶ εὐδαιμόνια χαρακτηριστικὰ, κρατοῦντα δεσποτικῆ ἐπιτερίσαν καὶ με πρόσωπον φεγγεροβόλον καὶ σιμπαθεῖ, ὅστις ἀφ’ αὐτὴν ἐξήτασε περὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ συγγενῶν τῆς ἀπολοῦδος τῆς ἀσφάλειας τῶ ἐρότημα:

— Βλέπεις τριγύρω σου τίποτε; — Ὅχι, ἀπήνησε — πάντοτε καθ’ ἑαυτοῦς — ἢ ποιμενίς. — Δὲν βλέπεις τίποτε; — Ἐκτός... — Ἐὰν θὰ γίνετε ἐδῶ ὄλοι, ἐτόνι-

ἀνώτερον ὑπὸ τίνος συγγενῶς τῆς Εὐαγγελίστριας.

ΤΑ * ΟΔΟΜΑ ΚΑΙΤΑ ΓΟΜΟΡΡΑ*

Τὸ βράδν ὁμῶς τῆς ἰδίας ἡμέρας καθ’ ἣν ἡ οἰκογένεια τῆς Εὐαγγελίστριας συνεσκέπτετο περὶ τοῦ πρακτικοῦ ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν δι’ ἑκτην φορὰν ὁ Ἅγιος καὶ ἤγειρεν ὅπως ἡ Εὐαγγε-

φάσιος καὶ συμμορφωθῆ πρὸς τὰς ἐποδείξεις τοῦ ἁγίου. Ἐλαβεν ὁμῶς τὴν ἀπόφασιν, χάριν οἰονομίας, νὰ σταλοῦν τὴν Εὐαγγελίστριαν μετὰ τὰς ἀελαφοῦ τῆς Ἑθνομίου μόνον εἰς τὰς Πάτρεις, θεωροῦντες ὡς ἀρετῶν νὰ λάβῃ γνώσιν τῶν ἐντυπίων τῆς Εὐαγγελίστριας τοῦ δεσποτικῆ Πατρῶν. Τὸ βράδν, ἐνφ ἡ οἰκογένεια τῆς Εὐ-

Ἡ Εὐαγγελίστρια Δ. Ἀποστολοπούλου (ἄρθρα εἰς τὸ μέσον) φωτογραφηθεῖσα μετὰ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς “Ελληνικῆς” μετὰ τὰς ἀνακοινώσεως τῆς διὰ τὰς μετὰ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐντυπιάσεως τῆς. Καθήμενι διακρίνεται ἡ θεία τῆς Τοδοῦλα Τότση καὶ ὁ συγγενῆς τῆς Κωνστ. Ζαχαροπούλου.

Φωτογραφία τῆς “Ελληνικῆς”

— Βλέπεις τριγύρω σου τίποτε;
 — Ὅχι, ἀπάντησε αὐτῇ, μόνον σκοτάδι.
 — Ἐταὶ θὰ γίνετε καὶ σεῖς, ὄλοι ἐδῶ, τόνισε ὁ μυστηριώδης Γέροντας...

Κατόπιν, συνέχισε:

— Θὰ κάνεις, Εὐαγγελίστρια, αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ πῶ;
 — Θὰ κάνω, εἶπε ἡ κοπέλα, ἀλλὰ ὁ Γέροντας ἐξαφανίσθηκε καὶ ἐκεῖνη ξύπνησε.

Τὴν ἐπόμενη βραδιά, ἡ βοσκοπούλα εἶδε καὶ πάλι στὸν ὕπνο τῆς τὸν ἴδιο Γέροντα, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπηύθυνε τὸ αὐτὸ ἐρώτημα:

— Θὰ κάνεις, Εὐαγγελίστρια, ὅ,τι σοῦ πῶ;
 — Naί, γεροντάκο μου, θὰ κάνω, ἀπάντησε καὶ πάλι αὐτῇ,

άλλά εκείνος εξαφανίσθηκε και αυτή την φορά.

Τὸ ἐπόμενο βράδυ, ὁ Γέροντας ἐμφανίσθηκε γιὰ ἄλλη μία φορά στὸν ὕπνο της, καὶ ρώτησε:

–Δὲν κατάλαβες λοιπὸν ποιὸς εἶμαι;

–Ὅχι.

–Κοίταξέ με καλά.

–Εἶσαι ὁ γεράκος.

–Ὁ γεράκος; Δὲν εἶμαι ὁ γεράκος. **Εἶμαι ὁ Άγιος Νικόλαος ὁ Σπατινός!**

Τότε μόνον ἡ Εὐαγγελίτσα διέκρινε πράγματι στὸν Γέροντα ποὺ τῆς μιλοῦσε τὴν φυσιογνωμία τοῦ Άγιου Νικολάου, ὅπως εἶναι στὴν Θαυματουργὴ Εἰκόνα τοῦ τῆς Μονῆς του κοντὰ στὰ Σπάτα, χωριὸ γειτονικὸ τοῦ Πέτα [ἢ Εἰκόνα τοῦ Άγιου εἶναι ἔργον Ἀνδρέου Μανδρέκα ἀπὸ τὰ Λεχαινὰ τοῦ ἔτους 1839]. Ἀμέσως ἡ κοπέλα ἔκανε τὸν σταυρὸ της καὶ γονάτισε πρὸ τοῦ σεβασμίου Γέροντος:

–Τί θέλεις, ἄγιέ μου, ἀπὸ ἐμένα; Τὸν ἐρώτησε.

–Λοιπὸν, εἶπε ὁ Άγιος, **πρέπει νὰ φύγεις γιὰ τὴν Ἀθήνα νὰ διακηρύξεις ἐκεῖ, ὅτι πρέπει νὰ ἐπανέλθουμε στὴν θρησκεία τῶν πατέρων μας καὶ στὸ κανονικὸ Ἡμερολόγιο τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι εἶναι μεγάλη ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου καὶ πολλὰ δεινὰ θὰ ἐπισωρευθοῦν σὲ αὐτὴ τὴν χώρα! Θὰ πᾶς;**

–Ναί, θὰ πάω, ἀποκρίθηκε αὐτή.

Τότε ὁ Άγιος τὴν προέτρεψε:

–**Ετοιμάσου νὰ φύγεις καὶ αὔριο θὰ σοῦ πῶ καὶ ἄλλα.**

Ἀμέσως μετὰ, ὁ Γέροντας μεταβλήθηκε σὲ ἐπιβλητικὸ Ἱεράρχη, μὲ ἄμφια χρυσᾶ, πολύτιμη Μίτρα στὴν κεφαλὴ καὶ ποιμαντορικὴ ράβδο. Ἐνα ἑλαφρὸ θρόισμα ἀκούσθηκε τότε, σὰν φτερουγίσμα Ἀγγέλων, καὶ ὁ Άγιος εξαφανιζόταν σιγὰ σιγὰ ἀνερχόμενος ἐν μέσῳ ἀναμμένων λαμπάδων πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

Ἀμέσως, ἡ νεαρή κοπέλα ζύπνησε καὶ ἔτρεξε στὴν μητέρα της, γιὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσει, ὅτι ὁ ἐμφανιζόμενος Γέροντας, περὶ τοῦ ὁποίου τὴν εἶχε ἤδη ἐνημερώσει ὅτι βλέπει, εἶναι ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Σπατινός, πολλὸ γνωστὸς μὲ αὐτὴ τὴν ὀνομασία στὴν περιοχὴ ἐκείνη τοῦ Προσκυνηματός του.

Ἡ μητέρα της τὸ ἀνέφερε στὸν ἄνδρα της καὶ στὸν ἀδελφὸ τῆς Εὐαγγελίτσας καὶ ὅλοι μαζί ἀποφάσισαν νὰ τὸ ἀνακοινώσουν στὸν Ἱερέα τοῦ χωριοῦ. Ὁ ἀδελφὸς βέβαια τῆς κοπέλας Εὐθύμιος ἀρχικὰ δὲν τὴν πίστεψε, καὶ μάλιστα τὴν χλεύασε καὶ τὴν ἀποκάλεσε φαντασιόπληκτη.

Ὁ Ἱερέας τοῦ χωριοῦ, ὅταν ἐνημερώθηκε, ἀποφάνθηκε ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα ἀπλὸ ὄνειρο χωρὶς κάποια ἐξαιρετικὴ σημασία.

Τὸ βράδυ ὅμως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ οἰκογένεια εἶχε κάνει σύσκεψη σχετικὰ μὲ τὸ συμβάν, ὁ Ἅγιος ἐφανίσθηκε καὶ πάλι στὴν Εὐαγγελίτσα καὶ τὴν προέτρεψε νὰ ἀναχωρήσει γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ ἀνακοινώσει ὅσα τῆς εἶπε στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Τόνισε μάλιστα καὶ τὰ ἐξῆς:

—Πρέπει νὰ γνωρίζεις, παιδί μου, ὅτι ἐλάχιστοι μόνον πιστεύουν στὴν θρησκεία, χωρὶς νὰ ἐξαιροῦνται ἀκόμη καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Κληρικοί. Ἡ σημερινὴ κατάσταση [τοῦ 1926!] εἶναι ἄθλια. Ἡ πίστη ἔχει καταρρακωθεῖ. Φωτιὰ θὰ ρίξει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κατακαύσει τὰ νέα Σόδομα καὶ Γόμορρα. Ἡ Παναγία κλαίει καὶ θρηνεῖ γιὰ τὴν σημερινὴ ἀθεΐα. Νὰ παύσετε νὰ βλασφημεῖτε τὰ θεῖα καὶ ἱερά! Ἐγὼ θὰ παύσω πλέον νὰ κάνω θαύματα. Νὰ μὴν πεῖτε τίποτε στὸν Ἱερέα τοῦ χωριοῦ, ἀλλὰ μόνον στὸν Δεσπότη στὴν Πάτρα καὶ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο στὴν Ἀθήνα. Πρόσεξε νὰ ἀκούσεις, παιδί μου, διότι διαφορετικὰ θὰ πάθεις καὶ σὺ μεγάλο κακό!

Ὁ Γέροντας ἐν συνεχείᾳ ἐξαφανίσθηκε, καὶ ἡ νεαρὴ κοπέλα ἔσπευσε μόλις ζύπνησε νὰ ἀναφέρει τὸ συμβάν στὴν μητέρα της.

Ἡ οικογένεια τῆς βοσκοπούλας ἔλαβε τότε τὴν ἀπόφαση νὰ πάει ἡ Εὐαγγελίτσα στὴν Πάτρα, μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς, διότι θεώρησε ὅτι ἦταν ἀρκετὸ νὰ λάβει γνώση τῶν ἐνυπνίων τῆς ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν [Ἀντώνιος, † 1944].

Τὸ βράδυ ὅμως ἐκεῖνο, καὶ ἐνῶ ὁ οικογένεια τῆς Εὐαγγελίτσας εἶχε ἀποσυρθεῖ γιὰ ὕπνο καὶ ἡ ἴδια βρισκόταν στὴν κουζίνα καὶ ἔπλενε πιάτα, εἶδε **ξαφνικὰ ἐνώπιόν τῆς ζωντανὸν τὸν Γέροντα, δηλαδὴ τὸν Άγιο, τὸν ὁποῖο μέχρι τότε ἔβλεπε μόνον στὸν ὕπνο τῆς!** Πρὸς στιγμὴν σάστισε καὶ κίνησε γιὰ νὰ φύγει. Ὁ Άγιος ὅμως, μὲ μία ἀπαλὴ κίνηση τῆς χειρὸς του, τὴν καθυσέχασε γιὰ νὰ παραμείνει καὶ τῆς εἶπε:

—*Εὐαγγελίτσα, ἐπειδὴ ἀντιλήφθηκα ὅτι δὲν ἔχεις ἀκόμη πεισθεῖ καλὰ ὅτι εἶμαι ὁ Άγιος Νικόλαος, διότι μὲ βλέπεις στὸ ὄνειρό σου, σκέφθηκα νὰ σοῦ ἐμφανισθῶ καὶ τώρα ποῦ βρίσκεσαι ζύπνια σὲ ἐγρήγορη. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ πράξεις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο τόσες ἤδη φορὲς σοῦ ἔχω ἐπαναλάβει!...*

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, διακόπτεται ἡ πρώτη συνέχεια τοῦ δημοσιεύματος τῆς ἐφημερίδος «*Ἡ Ἑλληνική*», τῆς 17-12-1926, στὸ δὲ φύλλο τῆς ἐπόμενης ἡμέρας, Σαββάτου, 18-12-1926, παρατίθεται ἡ συνέχεια μὲ τὸν τίτλο: «**Αἱ ἐμφανίσεις τοῦ Άγίου Νικολάου εἰς μίαν δεκαοκταετίδα ποιμενίδα**», ἀπὸ ὅπου λαμβάνουμε τὰ ἐν συνεχείᾳ ἐξιστορούμενα:

Ἡ Εὐαγγελίτσα, ὅταν ὁ Άγιος τῆς εἶπε τὰ ἀνωτέρω στὴν ὀλοζώντανη ἐμφάνισή του ἐνώπιόν τῆς στὴν κουζίνα τῆς οἰκίας τῆς, σκέφθηκε νὰ «δοκιμάσει» ἂν πράγματι ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος Γέροντας ἦταν ὁ Άγιος Νικόλαος ἢ ὄχι, καὶ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τοῦ προτείνει ἕναν Σταυρὸ μὲ τίμιον Εὐλο, τὸν ὁποῖο τῆς εἶχε δώσει ἡ μητέρα τῆς νὰ ἔχει ἐπάνω τῆς, λόγῳ αὐτῶν τῶν ἐμφανίσεων ποῦ ἔβλεπε.

Ὁ Άγιος, μόλις ἀντίκρουσε τὸν τίμιον Σταυρὸ, φωτίσθηκε ὅλος ἀπὸ ἕνα Οὐράνιο Φῶς, ἔλαμψε ὀλόκληρος καὶ θεῖος φωτοστέφανος τὸν περιέβαλε γιὰ ἀρκετὰ λεπτά!

—*Κόρη μου, τῆς εἶπε κατόπιν, ἔχεις ἀκόμη δυσπιστία γιὰ ἐμένα. Ἴδου ὅμως ὅτι δὲν εἶμαι κάποιο πονηρὸ πνεῦμα!*

Καὶ μόλις εἶπε αὐτά, ἔλαβε τὸν Σταυρὸ ἀπὸ τὰ χέρια της, τὸν ἔφερε μὲ εὐλάβεια στὰ χεῖλη του, σταυροκοπήθηκε τρεῖς φορές καὶ τῆς τὸν ἐπέστρεψε.

Στὸ μεταξύ, ἡ ἐνδυμασία τοῦ Ἁγίου εἶχε μεταβληθεῖ, τὰ ἐνδύματά του φαινόταν σὰν βρεγμένα καὶ εἶχαν μία γυαλάδα.

—*Παιδί μου Εὐαγγελίτσα, τῆς εἶπε, πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἔσωσα στὴν θάλασσα ἓνα Ἰστιοφόρο ποὺ κινδύνευε. Ἐπλεε πρὸς τὴν Ζάκυνθο καὶ οἱ ἐπιβάτες του ἐπικαλέσθησαν τὴν βοήθειά μου. Πολλὲς φορές οἱ ἄνθρωποι ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας, καὶ τῶν Ἁγίων, ὅταν κινδυνεύουν. Τοὺς λησμονοῦν ὅμως μετὰ. Καὶ ἂν μὲν ἔπρατταν καλὰ καὶ ἀγαθὰ, θὰ ἦταν τοῦτο εὐχῆς ἔργο. Δυστυχῶς ὅμως πράττουν τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ. **Σπεῦσε, παιδί μου, νὰ ὑπακούσεις σὲ ὅσα σοῦ εἶπα, διότι πρέπει νὰ ἐπανέλθει στὸν τόπο αὐτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ Παλαιὸ Χριστιανικὸ Ἡμερολόγιο!***

Μετὰ ἀπὸ αὐτά, ὁ Ἅγιος ἐξαφανίσθηκε καὶ ἡ Εὐαγγελίτσα, ἐκθαμβη καὶ κατασυγκινημένη ἀπὸ τὸ Θαῦμα, ἔτρεξε καὶ τὰ ἀνέφερε ὅλα στὴν μητέρα της.

Μετὰ δύο ἡμέρες, ἡ Εὐαγγελίτσα συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της, πῆγε στὴν Πάτρα καὶ κατευθύνθηκε στὸ ἐπισκοπικὸ μέγαρο, γιὰ νὰ γίνει δεκτὴ σὲ ἀκρόαση ἀπὸ τὸν Δεσπότη. Ἐκείνη τὴν ὥρα ὅμως -ἦταν ἀπόγευμα- τῆς εἶπαν ὅτι ὁ Δεσπότης κοιμόταν καὶ ὁ Κληρικὸς, μὲ τὸν ὁποῖον μίλησε ἡ Εὐαγγελίτσα καὶ ἐπέμεινε ὅτι εἶναι ἀπεσταλμένη ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόλαο καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ δεῖ τὸν Ἐπίσκοπο, ἀρνήθηκε ἔστω καὶ νὰ τὴν ἀναγγεῖλει στὸν Δεσπότη.

Τὴν ἐπόμενη μέρα, ἡ Εὐαγγελίτσα μὲ τὸν ἀδελφὸ της πῆγαν καὶ πάλι στὸ Ἐπισκοπεῖο, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν ἔγιναν δεκτοί.

Τὴν νύκτα ἐκείνη, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐμφανίσθηκε στὸν ὕπνο τῆς Εὐαγγελίτσας καὶ τῆς δήλωσε τὰ ἐξῆς:

–Σπεῦσε, παιδί μου, στην Αθήνα. Να προσέλθεις στον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών, διότι ἐδῶ στην Πάτρα δὲν θὰ σὲ προσέξει καὶ δὲν θὰ σὲ πιστεύσει κανείς. Γιὰ τοὺς κόπους σου θὰ ἀμειφθεῖς ἀπὸ ἐμένα, ὅταν θὰ ἔλθει ἡ κατάλληλη ὥρα.

Κατόπιν τῆς νέας ὑποδείξεως τοῦ Ἁγίου, ἡ Εὐαγγελίτσα ἀναχώρησε πράγματι ἀπὸ τὴν Πάτρα γιὰ τὴν Αθήνα, μαζί πάντοτε μὲ τὸν ἀδελφό της.

Ὅταν ἔφθασε στὴν Αθήνα, κατῆλθε στὸν Πειραιᾶ, ὅπου διέμεινε στὴν θεία της Τασούλα Τσιγλιᾶ, στὴν ὁποίαν ἀνακοίνωσε τὸν λόγο γιὰ τὴν ἀφιξή της. Ἡ θεία της τὴν ἄκουσε μὲ μεγάλη εὐλάβεια καὶ τῆς πρόσφερε ἀνετη φιλοξενία.

Τὴν ἐπόμενη μέρα, ἀνῆλθε στὴν Αθήνα μαζί μὲ τὴν θεία της καὶ κατευθύνθηκαν στὴν Ἀρχιεπισκοπή, γιὰ νὰ ἀνακοινώσουν ὅσα ζήτησε ὁ Ἅγιος Νικόλαος στὸν Καινοτόμο Αρχιεπίσκοπο Αθηνῶν Χρυσόστομο (Παπαδόπουλο).

Στὴν Ἀρχιεπισκοπή, ἡ Εὐαγγελίτσα ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὸν Πρωτοσύγκελλο, ὁ ὁποῖος ἄκουσε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ συμβάντα, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ζωντανὴ ἐμφάνιση τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐκρινε ὅμως περιττὸ νὰ τὴν εἰσαγάγει στὸν Αρχιεπίσκοπο καὶ τῆς ὑπέδειξε νὰ ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν Αθήνα, διότι ἐκπληρώθηκε πλήρως ἡ ἀποστολή της!...

Τὴν νύκτα ἐκείνη, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐφανίσθηκε καὶ πάλι στὴν ἀπεσταλαμένη του στὸν Πειραιᾶ ὅπου ἔμενε, καὶ ἔκανε τὴν ἔντονη προτροπὴ νὰ προσέλθει ἡ ἴδια αὐτοπροσώπως στὸν Αρχιεπίσκοπο, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσει τὶς παραγγελίες του!

Πράγματι, ἡ Εὐαγγελίτσα ὑπάκουσε καὶ πῆγε καὶ πάλι στὴν Αρχιεπισκοπή, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατον –ὄσες προσπάθειες καὶ ἂν κατέβαλλε, νὰ γίνῃ δεκτὴ σὲ ἀκρόαση ἀπὸ τὸν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο.

Δὲν εἶναι γνωστὲς οἱ λεπτομέρειες, ἂν δηλαδὴ ἡ ἄρνηση ὀφειλόταν σὲ προσωπικὴ ἀπόφαση καὶ ἐντολὴ τοῦ ἴδιου τοῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ περιβάλλοντός του, ἀλλὰ εἶναι βέβαιον

ὅτι θὰ ἔλαβε ὁ ἴδιος γνώση καὶ βεβαίως ἡ ἐπίμονη ἄρνηση νὰ ἀκούσει τὴν ἀπεσταλμένη τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἦταν μία συνειδητὴ πράξις. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι οἱ Καινοτόμοι ὄχι μόνον δὲν ἄλλαξαν πρὸς τὸ καλύτερο, ἀλλὰ ἔγιναν σφοδρότεροι διώκτες τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον μάλιστα δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ὅτι τὴν ἐπόμενη κίολας χρονιά, τὸν Νοέμβριο τοῦ 1927, φόνευσαν ἀπάνθρωπα τὴν Νεομάρτυρα Ἁγία Αἰκατερίνη Ρούττη στὴν Μάνδρα Ἀττικῆς. Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἁγίου Του ἔστειλε λοιπὸν ἡχηρὸ μήνυμα στὴν ἴδια τὴν πηγὴ τοῦ κακοῦ, στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ, μήπως καὶ συνετισθοῦν, ἐπανορθώσουν καὶ λυτρώσουν τοὺς ἑαυτοὺς τους καὶ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὰ δεινά, ἀλλ' οἱ ὑπεύθυνοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρανομίας δὲν ἦταν καλοὶ δέκτες, φάνηκαν ἀνεπίδεκτοι μετανοίας καὶ διορθώσεως, γι' αὐτὸ καὶ ἔγιναν ἀκόμη σκληρότεροι!...

Πρέπει βέβαια νὰ τονίσουμε, ὅτι ὁπωσδήποτε θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο στὸν Καινοτόμο Ἀρχιεπίσκοπο καὶ στὸ περιβάλλον του νὰ ταπεινωθοῦν τόσο πολὺ καὶ νὰ δεχθοῦν ὡς ἔγκυρη τὴν μαρτυρία μιᾶς ἀπλῆς καὶ ἀγράμματης βοσκοπούλας. Ὅμως, αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ «δοκιμασία» τους. Γιὰ νὰ δεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, εἶναι γνωστὸν ὅτι χρειάζεται νὰ ἀπεκδυθεῖ τὴν μεγάλην ἰδέαν γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ταπεινωθεῖ. Οἱ πρῶτοι προσκυνητὲς τοῦ Γεννηθέντος Κυρίου μας στὸ Σπήλαιο τῆς Βηθλεὲμ ἦταν οἱ ἀπλοὶ καὶ ταπεινοὶ Ποιμένες οἱ μακάριοι, ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει μὲ ἔμφαση τὸ σωτήριο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ χρειάζεται νὰ σταυρώσουν τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ τους γιὰ νὰ τὸ ἀποδεχθοῦν: *«τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνη, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα κατασχύνη τὰ ἰσχυρά, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ, ὅπως μὴ καυχῆσῃται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ»!* (Α' Κορ. 1:27-29).

Ο Άγιος Νικόλαος εν τούτοις, για να επιστρέψουμε στην διήγησή μας, παρά τις άρνήσεις των Καινοτόμων σε Πάτρα και Αθήνα, δέν θέλησε να μείνει τὸ πρᾶγμα κρυφὸ, άγνωστο και άμάρτυρο. Γι' αυτό και στην οικία τῆς θείας τῆς βοσκούλας από τὸν Πέτα Αχαΐας στὸν Πειραιᾶ, τὴν ὥρα πὸν γινόταν συγγενικὸ συμβούλιο με άπόφαση να επιστρέψει ἡ κοπέλα στὸ χωριὸ τῆς, διότι δέν ἔμεινε πλέον να πράξει κάτι ἄλλο σχετικὰ με τις ὑποδείξεις τοῦ Άγιου, και ἡ Εὐαγγελίτσα βρισκόταν στὸ μικρὸ προαύλιο τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Άγιος Νικόλαος ἔμφανίσθηκε και πάλι ὀλόσωμος ἐνώπιόν τῆς, ὅπως τὸν εἶχε δεῖ πρὸ ἡμερῶν στὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ τῆς στὸ χωριὸ, και τῆς ὑπέδειξε να παραμείνει στὴν Αθήνα, λέγοντας προτρεπτικὰ:

—Να περιέλθεις τις Ἐκκλησίες και τις ἔφημερίδες και να ἐξιστορήσεις ὅσα σοῦ λέω τόσο καιρό. Πρέπει να δημιουργήσεις θόρυβο! Πρέπει ὁ κόσμος να ἐννοήσει, ὅτι φθάνει ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς τιμωρίας και ὅτι λίγος χρόνος ἀκόμη ἀπομένει πρὸς μετάνοια!...

Για τὸν λόγο αὐτὸ, ἡ νεαρὴ βοσκοπούλα ξεκίνησε να περιέρχεται τις ἔφημερίδες και ἄρχισε ἀπὸ τὴν «Ἑλληνική», με ὑπόδειξη κάποιου ἀναγνώστου τῆς ἔφημερίδος αὐτῆς, ἡ ὁποία και προέβη στὴν πλήρη αὐτὴ ἐκτενὴ παρουσίαση σε δύο συνέχειες. Ἡ ἔφημερίδα βέβαια, σὰν φύλλο κοσμικοῦ περιεχομένου, ἔθεσε μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῆς παραπάνω ἐξιστορήσεως τὸ ζήτημα, περὶ τῆς ἀνάγκης να ἀποφανθοῦν περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ φαινομένου τὸσον ὅσοι ἀσχολοῦνται με τὰ θεῖα, ὅσο και οἱ ἐνασχολούμενοι με τις

λεγόμενες ψυχικὲς ἔρευνες, ἀλλὰ πάντως ἀπέκλεισε πλήρως τὸ ἐνδεχόμενον θρησκευτικῆς ἢ ἄλλης ἀγυρτείας.

Δὲν γνωρίζουμε τὴν συνέχεια ὡς πρὸς τὴν ἀπεσταλαμένη τοῦ Ἁγίου, ἐφ' ὅσον μόλις πρόσφατα περιῆλθε εἰς γνῶσιν μας τὸ δημοσίευμα αὐτὸ ἀπὸ δύο μάλιστα ὁμόφρονες συναγωνιστὲς Ἀδελφοὺς ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου (!), μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ Ἁγίου περὶ μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς, σὺν τοῖς ἄλλοις, **στὸ Κανονικὸ Ἡμερολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ Παλαιὸ Χριστιανικὸ Ἡμερολόγιον, ὅπως τὸ ἀποκάλεσε**, καθὼς καὶ περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκπάσεως τῆς θείας ὀργῆς. Θυμίζουμε, ὅτι λίγα χρόνια μετὰ ξέσπασε ὁ Β' Παγκόσμιος Πόλεμος καὶ ἐν συνεχείᾳ, στὴν πατρίδα μας, ὁ ἐμφύλιος.

Θαύματα ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐγίναν ὅπως εἶπαμε καὶ πολλὰ ἄλλα, πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτό, προκειμένου νὰ ὑπάρξει μετάνοια καὶ ἐπαναφορὰ στὰ παραδεδωμένα, ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυση ὅσων ἐπέλεξαν νὰ κακοχηθοῦν γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς Πίστεως σὲ ἡμέρες πονηρῆς. Ὡς γνωστόν, οἱ Καινοτόμοι παρέμειναν καὶ παραμένουν ἀμετάπειστοι, προχωροῦντες σὲ ὄλο καὶ χειρότερα βήματα στὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀποστατικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὡς Κανόνας Πίστεως καὶ Εἰκόνα Πραότητος, ὁ ἐνθερμος αὐτὸς ὑπέρμαχος τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὁ πυρπολούμενος ἀπὸ θεῖο ζῆλο σὲ σημεῖο ὥστε νὰ ραπίσει τὸν αἰρεσιάρχη Ἄρειο στὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, **στὴν ὁποία συμμετεῖχε καὶ γνωρίζει καλύτερα παντὸς ἄλλου μεταγενεστέρου τὴν σημασίαν τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀκόμη καὶ στὴν ἐξωτερικὴ τῆς ἐκδήλωσις στὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτέλεσις ὅλων τῶν Ἑορτῶν καὶ τῶν Νηστειῶν**, ὁ ταχὺς τῶν ἐπικαλουμένων αὐτὸν Βοηθός, μᾶς δίδει καὶ πάλι μία ἐπανάληψη τοῦ θεοῦ *Μηνύματός* του στὶς ἡμέρας μας.

Βέβαια, ή Άποστασία και ή κάθε μορφής άσέβεια έχουν άποθρασυνθει ύπερβαλλόντως έν σχέσει με τὸ 1926, αλλά δια τὸυ θείου Έλέους ένα μικρὸ Ποίμνιο Όρθοδόξων Χριστιανῶν άγωνίζεται και στην πατρίδα μας και ὅπου γῆς στην ποντοπορία του έν μέσω πελωρίων κυμάτων, καταγίδων και έναντίων άνέμων, προκειμένου νά διαφυλάξει και νά μεταδώσει τὴν *Άλήθεια* και τὴν *Έλπίδα*. Και ή βοήθεια τὸυ Άγιου Νικολάου είναι ιδιαίτερα αναγκαία, ὡστε ή καλή Μαρτυρία νά διαδοθει και πολλοι νά περισωθοῦν από τὸ ναύαγιο και νά προστρέξουν στην Κιβωτὸ τῆς σωτηρίας.

Ό Κύριος τῆς Έκκλησίας, δια πρεσβειῶν τὸυ Άγιου Ίεράρχου Νικολάου Μύρων τὸυ Θαυματουργοῦ, εἶθε νά μᾶς διαφυλάξει ἔως τέλους στην καλήν Όμολογίαν!

† Ε.Γ.Κ.
Δεκ. 2017

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΕΟΝΤΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΒΙΤΣ (1904-1971)

ΤΟ παρόν σύντομο αφιέρωμα στὸν κυρὸ Λεόντιο, τὸν κατασυκοφαντημένο Ἀρχιερέα καὶ Μέγα Εὐεργέτη τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀποτελεῖ προανάκρουσμα μονογραφίας, ἡ ὁποία πρόκειται, σὺν Θεῷ, νὰ ἐκδοθεῖ στὸ προσεχὲς μέλλον (ἐκεῖ θα γίνεи καὶ ἀναλυτικὴ ἀναφορὰ τῶν πηγῶν καὶ τῆς βιβλιογραφίας, πού χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν παρούσα συγγραφή).

Ο μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος, κατὰ κόσμον Βασίλειος Φιλίπποβιτς, γεννήθηκε στίς 6 Αὐγούστου, μὲ τὸ Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο (ἡμέρα ἑορτασμοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου), τοῦ 1904, στὸ Κιέβο τῆς σημερινῆς Οὐκρανίας.

Τὸ 1923 εἰσῆλθε ὡς Δόκιμος Μοναχὸς στὴν περίφημη Λαύρα τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου καὶ τοῦ ἀνατέθηκε τὸ διακόνημα τοῦ βοηθοῦ Βιβλιοθηκάρου, ἐνῶ ξεκίνησε παράλληλα τίς σπουδές του στὴν Θεολογικὴ Ἀκαδημία τῆς πόλης.

Τὸ 1924 οἱ Μπολσεβίκοι παρέδωσαν τὴν Λαύρα στοὺς Νεοημερολογίτες τῆς «Ἀνακαινιστικῆς ἢ Ζωντανῆς Ἐκκλησίας», μιᾶς σχισματοαιρετικῆς ομάδας πού τὸ Σοβιετικὸ Κράτος (ἀλλὰ καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως!) εἶχε ἀναγνωρίσει τότε ὡς τὴν «ἐπίσημη Ἐκκλησία».

Ὁ Λεόντιος (μαζί με τοὺς ἀληθινὰ Ὀρθοδόξους Μοναχοὺς) κατέφυγε στὴν ἔρημο Κιταέφσκαγια, στὴν Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐκεῖ ἔγινε (τὸ ἔτος 1927) καὶ ἡ Μοναχική του Κουρὰ ἀπὸ τὸν Πνευματικὸ του πατέρα, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀντώνιο Ἀμπασίτζε († 1942), μία φωτισμένη μορφή τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὁ τότε μοναχὸς Λεόντιος Φιλίπποβιτς (1927)

Τὴν τετραετία αὐτὴν ὁ Λεόντιος γνωρίστηκε καὶ σχετίστηκε με πολλὰ σημαντικὰ ἐκκλησιαστικὰ προσωποκότες, οἱ ὁποῖες διακρίθηκαν εἴτε ὡς ἀγωνιστὲς τῆς Πίστεως, εἴτε ἔλαβαν τὸν στέφανο τοῦ Μαρτυρίου, κατὰ τὸν φοβερὸ ἐκεῖνο διωγμὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς Κομμουνιστὲς: τὸν πρῶτο του πνευματικὸ, Ἑρμογένη Γκολούμπεφ († 1978), τὸν Πατριάρχη Μόσχας Ἅγιο Τύχωνα († 1925), τὸν Ἡγέτη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν Μητροπολίτη Πετρούπολεως Ἰωσήφ († 1937), τοὺς Ἱερομάρτυρες Ἀλέξανδρο Γκλαγκόλεφ († 1937), Ἀνατόλιο Ζουρακόφκι († 1937), Παρθένιο τοῦ Μπριάνσκ († 1937) καὶ Παχώμιο τοῦ Τσέρνιγκοφ († 1937), καθὼς καὶ ἄλλους λιγότερο ἢ περισσότερο γνωστοὺς Ὁμολογητὲς τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τὸ ἔτος 1927 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος συνέστησε στὸν Λεόντιο νὰ πάει στὴν περίφημη Θεολογικὴ Ἀκαδημία στὴν Πετρούπολη, γιὰ νὰ ολοκληρώσει τίς θεολογικὰς σπουδὰς του. Ὁ Λεόντιος ἀπόρησε: «Γιὰ ποιὸν λόγο - τοῦ εἶπε -, Γέροντα; Αὐριο ἴσως μᾶς συλλάβουν ἢ μᾶς πυροβολήσουν!». Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος τοῦ ἀπάντησε: «Κανεὶς δὲν γνωρίζει τί θὰ γίνῃ αὐριο, ἢ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄγνωστη. Λοιπὸν κάντε ὑπακοή». Καὶ ὄντως ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἦταν ἐκεῖνη ποὺ προόριζε τὸν Λεόντιο - ὅταν ὅλοι σχεδὸν οἱ συναγωνιστὲς του ἐπέπρωτο νὰ μαρτυρήσουν - νὰ διασωθεῖ, νὰ χειροτονηθεῖ Ἐπίσκοπος καὶ νὰ

συμβάλλει ἔπειτα στὸν Ἀγῶνα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τὸ 1928 ὁ Λεόντιος χειροτονήθηκε Διάκονος καὶ τὸ 1930 Ἱερομόναχος ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Βασίλειο Μπογκντανέφσκι († 1933), ἐνῶ, κατ' ἐντολὴ τοῦ Πνευματικοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνίου, βρέθηκε γιὰ λίγο καὶ στὴν Γεωργία, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν. Μὲ τὴν ἐπιστροφή του, τὸ ἔτος αὐτό, ἔλαβε καὶ τὸ διδακτορικὸ τῆς Θεολογίας καταθέτοντας τὴν διατριβή του «Οἱ βίοι τῶν Ἁγίων ὡς ὕλικὸ γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Ἀπολογητικὴ».

Ἀμέσως μετὰ ἐξορίστηκε στὴν ἔρημο Κιταέφσκαγια, ἐνῶ τὸ 1932 συνελήφθη μὲ τὴν κατηγορία τοῦ ἀντισημιτισμοῦ¹ καὶ παρέμεινε ἐγκλειστος στὶς φοβερὲς φυλακὲς Λουκγιανόφσκαγια στὸ Κιέβο. Τὸ ἐπόμενο ἔτος συνελήφθη καὶ φυλακίσθηκε ἐκ νέου στὴν ἴδια φυλακὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐστάλη γιὰ καταναγκαστικὴ ἐργασία στὰ λατομεῖα τοῦ Ζιτόμιρ, ὅπου ἀποσχηματίστηκε καὶ τοῦ ἔκοψαν τὰ γένια καὶ τὰ μαλλιά. Λίγους μῆνες μετὰ ἀρρώστησε καὶ ἀπολύθηκε ὡς ἐτοιμοθάνατος. Κατὰ τὴν διάρκεια ὄλων τῶν κακουχιῶν αὐτῶν ἔλαβαν χώρα θαυμαστὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χῶρος τοῦ παρόντος Περιοδικοῦ νὰ παραθέσουμε.

Τὸ 1934 ὁ Λεόντιος ὀνομάστηκε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κιέβου Σέργιο Γκρίσιν († 1943) Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Τάφου τοῦ Ἄσκολντ, ἐνῶ τὸ ἐπό-

1. Ἐδῶ πρέπει νὰ εἰπωθεῖ τὸ ἐξῆς πολὺ σημαντικό: τὸ Σοβιετικὸ Κράτος δὲν εἶχε ποινικοποιήσει τὴν πίστη στὸν Χριστό, ἀλλὰ δίωκε τοὺς Χριστιανοὺς χρησιμοποιώντας ἄλλου εἶδους κατηγορίες, ὅπως τὸν «ἀντισημιτισμὸ» ἢ τὴν «συμμετοχὴ σὲ ἀντεπαναστατικὴ ὀργάνωση». Ἔτσι ἐμφάνιζε στὸν ἔξω κόσμῳ ἓνα κράτος, τὸ ὁποῖο δὲν δίωκε τάχα τὸν Χριστιανισμό. Αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικό νὰ τὸ γνωρίζουμε, διότι ἔτσι θὰ κατανοήσουμε τὸν τρόπο διώξεως τῶν Χριστιανῶν στὰ χρόνια ποὺ ἔρχονται.

μενο ἔτος ἔλαβε τὸ ὄφρικο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Κιέβου Κωνσταντῖνο Ντιάκοφ (†1937), διάδοχο τοῦ προαναφερθέντος Σεργίου καὶ μετέπειτα Ἱερομάρτυρος. Βέβαια αὐτοὶ οἱ τίτλοι δὲν εἶχαν κάποιο ἀντίκρουσμα ἀφοῦ ἦταν περίοδος διωγμῶν, εἰδικὰ γιὰ ὅσους δὲν εἶχαν δεχτεῖ τὴν διαβόητη Διακλήρυξη τοῦ Μητροπολίτου Σεργίου Στραγκορόντσου (μὲ τὴν ὁποία ὑπέταξε τὴν Ρωσικὴ Ἐκκλησία στὸ Σοβιετικὸ Κράτος).

Γιὰ παραπάνω ἀπὸ μία πενταετία ὁ Λεόντιος ἔζησε, ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν, σὲ παράνομη κατάσταση κρυπτόμενος ἀπὸ τοὺς διώκτες του, σὲ διάφορες περιοχές. Τὸ 1941, μὲ τὴν κατοχὴ τοῦ Ζιτόμιρ ἀπὸ τὰ γερμανικὰ στρατεύματα, οἱ διωγμοὶ τῶν Χριστιανῶν ἔπαυσαν καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀναδιοργανώθηκε. Οἱ ἐναπομείναντες διασωθέντες Κληρικοὶ ἐξέλεξαν παμφηφεὶ τὸν Λεόντιο γιὰ τὴν Ἐπαρχία Βολίνσκαγια καὶ στίς 14 Νοεμβρίου 1941 χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος Ζιτόμιρ ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ὀρθοδόξου Αὐτόνομης Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας². Ἡ ἐν λόγῳ Αὐτόνομη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δημιουργήθηκε μὲ βάση παλαιότερο σχετικὸ Διάταγμα τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ἁγίου Τύχωνος, ἂν καὶ θεωρητικὰ ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, οὐσιαστικὰ δὲν εἶχε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μαζί του ἐξαιτίας τοῦ Σεργιανισμού ἀπὸ τὴν μία (ἄλλωστε ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν μελῶν της,

Οἱ ἅγιοι Ἀρχιεπίσκοποι Λεόντιος το 1943 στὴν Κιέβη

² Δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὴν σχισματικὴ «Ὀρθόδοξη Αὐτοκέφαλη Οὐκρανικὴ Ἐκκλησία», ποὺ δημιουργήθηκε ἀρχικὰ μὲ τὴν συνδρομὴ τῶν Μπολσεβίκων μὲ σκοπὸ τὴν ἀποδυνάμωση τῆς Ἐκκλησίας μὲσω τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων, τακτικὴ ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει στὸ παρελθὸν καὶ ἓνας ἄλλος διώκτης, ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης.

ἦταν μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν), ἀλλὰ καὶ τῆς πολιτικῆς/πολεμικῆς καταστάσεως.

Ὁ Λεόντιος ποίμανε θεοφιλῶς τὴν Ἐπισκοπὴ του ἐπιναλειτουργῶντας τριακόσιες Ἐνορίες καὶ χειροτονῶντας ἑκατὸ Ἱερεῖς, τοὺς ὁποίους ἐκπαίδευσε θεολογικά. Δυστυχῶς μὲ τὴν ἐπανακατάληψη τοῦ Ζιτόμιρ ἀπὸ τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα τὸ 1943 ἡ Ἐκκλησία ἐπανῆλθε σὲ

Ὁ (τότε) Ἐπίσκοπος Ζιτόμιρ) Λεόντιος μὲ τὸ ποίμνός του, ἀρχὴς τῆς δεκαετίας τοῦ '40

κατάσταση διωγμοῦ καὶ ὁ Λεόντιος, μαζί μὲ μεγάλο μέρος τοῦ Ποιμνίου του, κατέφυγε ἀρχικὰ στὴ Βαρσοβία, ἔπειτα στὴ Βιέννη καὶ ἐν συνεχείᾳ στὸ Μόναχο .

Τὸ 1944 ἔγινε δεκτὸς στὴ Δικαιοδοσία τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς (ΡΟΕΔ), ἡ ὁποία τὸν τοποθέτησε διαδοχικὰ στὴν Παραγουάη (1946-1951), τὴν Ἀργεντινὴ (1952) καὶ τέλος στὴν Χιλὴ καὶ τὸ Περού (1953-1971).

Ἡ ἔδρα του ἦταν στὸ Σαντιάγκο τῆς Χιλῆς, ὅπου ἔμενε σὲ πρωτόγονη ξύλινη καλύβα/παράγκα δίπλα στὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος, στὸν ὁποῖο λειτουργοῦσε καθημερινῶς. Μὲ τὴν ἄφιξή του στὴ Χιλὴ, ὁ Ἐπίσκοπος Λεόντιος ἔλαβε πρόσκληση ἀπὸ τὴν περίφημη Χ.Α.Ν. (YMCA), ἡ ὁποία προσφέρθηκε νὰ δώσει ἕξι χιλιάδες πέσος γιὰ τὸν ἴδιο καὶ γιὰ φιλανθρωπικούς σκοπούς. Ἐπίσης, ὅταν ἡ ὄροφὴ τῆς Ἐκκλησίας κατέρρευσε, τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» προσέφερε 500 δολλάρια γιὰ ἐπισκευές. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ὁ Ἐπίσκοπος Λεόντιος ἀρνῆθηκε κα-

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΕΟΝΤΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΒΙΤΣ (19-6-1971 π. ἡ.)

"Δὲν ἔρχομαι ἐδῶ μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ χειροτονήσω τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐπισκόπους. Ὁ σκοπός μου εἶναι εὐρύτερος. Ἡ Ὁρθοδοξία κινδυνεύει. Διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ δημιουργηθῆ μία ἐστία ἀντιστάσεως ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία νὰ ἐπεκταθῆ συντόμως καὶ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, τὰ ὁποία λυμαίνονται οἱ Μασῶνοι".

(Πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἡ ὁποία τὸν ὑποδέχθηκε τὸν Μάιο τοῦ 1962 στὴν Ἀθήνα)

τηγορηματικά νὰ πάρει χρήματα, ἀφοῦ δὲν ἤθελε νὰ ἔχει καμία σχέση με τοὺς Μασώνους καὶ τοὺς Οἰκουμενιστές.

Ἐποστῆριξε ἐνεργὰ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους τῆς Ἑλλάδος, με τοὺς ὁποίους ἀλληλογραφοῦσε συχνά, καὶ ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν³. Ἐνεργῶντας χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς Ρωσικῆς Ἱεραρχίας, ἔφθασε στὴν Ἀθήνα τὸν Μάιο τοῦ 1962, ὅπου προέβη, μαζί με τὸν μακαριστὸ Ἐπίσκοπο Ταλαντίου κυρὸ Ἀκάκιο Παππᾶ, στὶς ἐπισκοπικὲς χειροτονίες Κληρικῶν μας στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Νικολάου Παιανίας, προβαίνοντας ἔτσι, ὡς νέος Θεοφάνης Ἱεροσολύμων⁴, στὴν ἀνασύστασι τῆς Ἱεραρχίας τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ μακαριστὸς Λεόντιος ἄφησε φήμη Ἁγίου σὲ ὅσους τὸν γνώρισαν κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὴν Ἑλλάδα καὶ χαρακτηρισθῆκε, ὅπως μαρτυροῦν οἱ ἐπιστολὲς ποὺ ἔχουμε στὴν κατοχή μας, ὡς «Εὐεργέτης τῆς Ἐκκλησίας», «Ἀποστολικὸς Ἄνθρωπος», «Προστάτης τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ «Πνευματικὸς Ἀρχηγὸς καὶ Πατέρας μας».

Στὰ τέλη τοῦ 1962 τοῦ ζητήθηκε ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς νὰ ἀπολογηθεῖ γιὰ τὶς χειροτονίες μας. Ἡ Σύνοδος εἶχε μοιραστεῖ στὴ μέση καὶ ἄλλοι τὸν κατέκριναν, ἐνῶ ἄλλοι (ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν καὶ Ἁγίας Τριάδος Ἀβέρκιος) τὸν ὑπερασπίστηκαν. Ὁ τελευταῖος δήλωσε μετὰξὺ ἄλλων: «Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ κάνω τὴν χειροτονία τῶν Ἑλλήνων Παλαισημερολογιτῶν. Ἀλλὰ

3. Ἔχει διασωθεῖ ἀλληλογραφία του με τὴν ἡγεσία τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. (Πανελλήνιος Ὁρθόδοξος Κοινωνία), με τοὺς Ἀρχιερεῖς Πέτρο Ἀστυφίδη († 1997), Αὐξέντιο Πάστρα († 1994), Χρυσόστομο Νασιλίμη († 1973), Χρυσόστομο Κιούση († 2010) κ.ἄ.

4. Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Θεοφάνης († 1644) με τὶς χειροτονίες του στὴν Πολωνο-Λιθουανικὴ Κοινοπολιτεία τὸ 1620 προέβη στὴν ἀνασύστασι τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία εἶχε ἐκλείψει μετὰ τὴν ἀποστασία τῆς «Οὐνίας τῆς Βρέστης».

ταυτοχρόνως, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ θαυμάσω τὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος προέβη στὴν πράξη αὐτὴ στὴν ὁποία τὸν κάλεσε ἡ συνείδησή του... Ἐκτέλεσε μιὰ θαρραλέα πράξη βοηθώντας τὴν ἀδελφὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία, στὴν ἐποχὴ μας, εἶναι ἡ πλησιέστερη στὸ δικό μας πνεῦμα».

Ἀμέσως μετὰ τὴν Συνεδρία τῆς Συνόδου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος, μαζί μὲ τὸν Ἐπίσκοπο Καράκας (Βενεζουέλας) Σεραφεῖμ (†1983) προέβησαν καὶ στὴν εἰς Ἐπίσκοπο χειροτονία τοῦ μακαριστοῦ Πέτρου Ἀστορίας. Ὅλες οἱ χειροτονίες αὐτὲς τῶν Ἐπισκόπων μας ἀναγνωρίσθηκαν ἐπίσημα ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ρώσων μὲ τὸν ἐπόμενο Πρωθιεράρχη, τὸν ἀγιώτατο Μητροπολίτη Νέας Ὑόρκης Φιλάρετο (†1985)⁵.

Ὅμως, ὅπως συνέβη καὶ σὲ πολλοὺς Ἁγίους Πατέρες, βρέθηκαν ἄνθρωποι, ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν Παραсунаγῶγων ἀρχικά, νὰ παρουσιάσουν «στοιχεῖα» (πὺ μὲ χαρὰ ἀναπαρήγαγαν καὶ οἱ Καινοτόμοι), μὲ τὰ ὁποῖα προσπάθησαν νὰ συκοφαντήσουν τὸ σεπτὸ πρόσωπο τοῦ μακαριστοῦ Λεοντίου, καὶ νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς δῆθεν Λατινόφρονα καὶ Οἰκουμενιστὴ. Ἀφορμὴ στάθηκε ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου, ὡς ἐκπροσώπου τῆς ῥωσικῆς παροικίας στὴ Βενεζουέλα, στὴν κηδεῖα κάποιων ὑψηλόβαθμων κρατικῶν ἀξιωματούχων, οἱ ὁποῖοι ἐτύγχανον παράλληλα παπικοὶ κληρικοὶ (κατὰ τὸ ἔθος αὐτῶν νὰ λαμβάνουν καὶ πολιτικὰ ἀξιώματα), γιὰ νὰ ἀποδώσει τὰ δέοντα συλληπητήρια ἐκ μέρους τῆς παροικίας. Μία φωτογραφία πὺ παριστάνει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Λεόντιο νὰ διαβάζει τὸ φυλλάδιο μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὴν δράση τῶν ἐκλιπόντων, τὸ ὁποῖο

5. Βλέπε ἐξαιρετικὸ ἀφιέρωμα γιὰ τὸ θέμα, μὲ τίτλο «Ἐπέτειος 50 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως τῶν ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν μας», στὸ ἄρτι ἐκδοθὲν Συνοδικὸ Ἡμερολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὸ ἔτος 2019.

Ἀριστερά ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος, στὸ μέσον ὁ Ἅγιος Φιλάρετος καὶ δεξιὰ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀστορίας Πέτρος Ἀστυφίδης.

μοιράστηκε στὴν κηδεία τους, παρουσιάστηκε ἀπὸ τοὺς συκοφάντες ὡς ἐπίσημη συμπροσευχὴ μεθ' ἑτεροδόξων καὶ τὸ ἐνημερωτικὸ φυλλάδιο ὡς λειτουργικὸ βιβλίο τῶν Λατίνων! Ἡ προπαγάνδα τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν κόπασε οὔτε καὶ ὅταν μὲ ἐπιστολὲς τοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος ἀποκάλυψε ἀκριβῶς τι εἶχε συμβεῖ καὶ ἔτσι μέχρι σήμερα παραμένει ἡ σκιά αὐτὴ στὸ πρόσωπό του, ἀφοῦ τὰ ἔντυπα τῶν Παρασυναγωγῶν καὶ τῶν Καινοτόμων, δὲν τόλμησαν νὰ ἀνακαλέσουν τὶς συκοφαντίες τους.

Ὁ μακαριστὸς Λεόντιος, ἓνας ἀληθινὸς καὶ γνήσιος Λέων τῆς Ὁρθοδοξίας, ὄχι μόνο δὲν ὑπῆρξε ποτὲ Λατινόφρων καὶ Οἰκουμενιστής, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἓνας Γνήσιος Ποιμένας πὺ προσείλκυσε στὴν Ὁρθοδοξία χιλιάδες, πρῶν παπικῶν, Λατινοαμερικάνους. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ φονευθεὶς καὶ εὐλαβούμενος ἀπὸ πολλοὺς Ἰωσήφ Μουνιὸθ Κορτέζ (†1997), μὲ τὴν μυροβλύζουσα καὶ θαυματουργὴ Εἰκόνα τῆς Παναγίας Πορταΐτισης.

Στὰ πλαίσια τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος ὑπῆρξε μέλος μίας ἄτυπης ἐπισκοπικῆς ὁμάδος, ἡ ὁποία εἶχε ὡς Πνευματικὸ ὁδηγὸ τὸν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος (στό μέσον)
πλησίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς
σέ δίκη τοῦ τελευταίου τὸ 1963

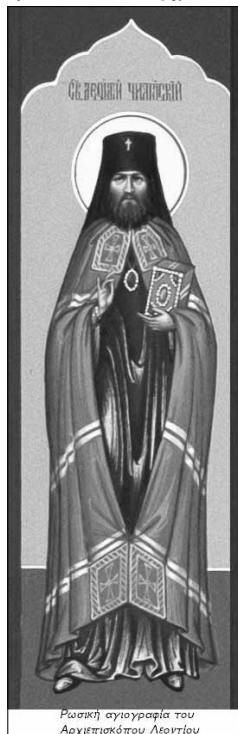
Θαυματοργὸ Ἀρχιεπίσκοπο Σαν Φρανσίσκο Ἅγιο Ἰωάννη Μαξίμοβιτς, στὸν ὁποῖο συμπαραστάθηκε σὲ ὅλες τὶς δύσκολες στιγμὲς του.

Ἡ εὐλάβειά του γιὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη Μαξίμοβιτς ἦταν τόσο μεγάλη πὺν προσευχόταν στὸν Θεὸ νὰ κοιμηθεῖ καὶ ἐκεῖνος τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης του. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινε πέντε χρόνια μετὰ ,
στὶς 19 Ἰουνίου

/ 2 Ἰουλίου τοῦ 1971, κοιμήθηκε καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος, στὸ Μπουένος Ἄιρες τῆς Ἀργεντινῆς. Ἀπὸ πολλοὺς Γνησίους Ὀρθοδόξους τοῦ κόσμου, κυρίως Ρώσους, ἤδη τιμᾶται ὡς Ἅγιος. Πιστεύουμε ἀκράδαντα πὺς μετὴν δημοσίευση τῶν λεπτομερειῶν τοῦ Βίου του θὰ φανερωθεῖ πὺς αὐτὴ ἡ τιμὴ δὲν εἶναι καθόλου ὑπερβολικὴ.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου Λεοντίου πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς!

Νικόλαος Μάννης

Ρωσικὴ αἰγιογραφία τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου

ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΛΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΠΑΡΑΛΟΣΕΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ¹

Ο **Συντηρητικώτατος** ἡμῶν εὐσεβῆς Λαός, θεωρῶν ὡς βεβήλωσιν τῆς θρησκείας τῶν πατέρων του οἰανδήποτε καινοτομίαν εἰς τὰ παραδεδομένα, κατὰ φυσικὸν λόγον δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ καὶ τὴν ἀντικανονικὴν καινοτομίαν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, διὰ τῆς ὁποίας ἀνατρέπονται σεπτὰ ἐκκλησιαστικὰ παραδόσεις θίγουσαι κανονικὰς διατάξεις. Ἡ παρελθοῦσα ἀνώμαλος πολιτικὴ περίοδος δὲν ἐπέτρεπεν ἐλευθέρως τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ φρονήματος τούτου εἰς τὴν ὑγιαίνουσαν μεγάλην μερίδα τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Λαοῦ, ὅστις σήμερον, μετὰ τὴν ποθητὴν συγκρότησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως, αἰσθάνεται καθήκον αὐτοῦ νὰ διακηρύξῃ, ὅτι εἶνε Ἑλλήν καὶ Ὁρθόδοξος.

Τοῦτο ἠδύνατο οἰοσδήποτε ἀμερόληπτος παρατηρητὴς νὰ διακρίνῃ εἰς τὴν προχθὲς ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου κατὰ τὸ πάτριον ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, καθ' ἣν ἐπετράπη εἰς ἡμᾶς παρὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ ἐπιτελέσωμεν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μοναστηρακίου, χωρὶς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα νὰ ἐνοχλήσωσιν ἡμᾶς.

Ἐνωρίτατα τὸ πλῆθος ἤρχισε συρρέον καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ Ναὸς ἦτο κατάμεστος ὀλόκληρος. Ἐπεξετάθη τὸ ἐκκλη-

¹. Ἐφημερ. ΣΚΡΙΠ, 16-12-1926.

σίασμα καὶ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκτὸς τῆς αὐλῆς, ὑπερβαῖνον κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς τοὺς δυσχλίους προσκυνητάς. Τὸ διαβαῖνον πλῆθος μετ' εὐλαβείας κατήρχετο εἰς τὸ προσκυνητήριον τὸ ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ καὶ ἐν τῇ αὐλῇ τοποθετημένον, ἀσπαζόμενον τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου μετὰ πολλῆς συγκινήσεως, διότι τῷ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ συνείδησιν, ἡ ὁποία ἐπὶ τριετίαν καταπιέζεται. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐπέμβασις τῶν ὀργάνων τῆς χωροφυλακῆς, παρὰ τὴν ρητὴν διαταγὴν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, προῦκάλεσε σκοπίμως ἀταξίαν ἐν μέσῳ τοῦ ὅλως ἀθορύβως προσευχομένου ἐκκλησιάσματος. Διότι τίνα λόγον εἶχεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἐφημέριον Ἱερέα τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ χωροφύλακας; Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐν λόγῳ ἀξιωματικοῦ, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων, ἀποτελεῖ προφανῆ ἀπειθειαν πρὸς τὴν προϋσταμένην αὐτοῦ ἀρχὴν τοῦ Ὑπουργείου, πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀντιδραστικῶν καὶ ἀχαρακτηρίστων ἐνεργειῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, πρὸς ματαίωσιν τῆς Λειτουργίας μετὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἥτις ὅμως καὶ ἐγένετο εἰς ἕτερον ναὸν τῆς αὐτῆς συνοικίας, [τοῦ Προφήτου] Ἐλισσαίου, μετὰ τὸ πέρασ τοῦ Ὁρθοῦ τοῦ ψαλλέντος ἐν τῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως.

Εἶναι λυπηρὸν τὸ φαινόμενον, ὅπερ παρουσιάζει μερὶς τοῦ Τύπου, μὴ θέλουσα νὰ ἐκτιμῆσῃ προσηκόντως τὴν εὐγενῆ αὐτὴν κίνησιν καὶ ἐξέγερσιν ὑπὲρ τῶν πατρίων ἰδανικῶν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Λαοῦ, ἡ ὁποία εἶνε λίαν τιμητικὴ δι' αὐτὸν καὶ ἐμφανίζεται ἔχουσα πανελλήνιον μορφήν, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς σωρείας τῶν τηλεγραφημάτων καὶ ἀναφορῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν καὶ Βουλὴν καὶ τὰ γραφεῖα ἡμῶν καθ' ἐκάστην καταφθάνουσιν.

Ὀλόκληροι Μοναὶ τάσσονται παρὰ τὸ πλευρὸν ἡμῶν, ἀρχιμανδρῖται καὶ ἱερεῖς προτιμῶσι νὰ παραιτηθῶσι πάσης ἱεροπραξίας, παρὰ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἱεουργοῦντες μετὰ

τὸ Νέον. Κοινότητες ὁλόκληροι ἀποδοκιμάζουσι τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ὡς δύναται τις νὰ πεισθῆ ἔκ τῶν ἐλαχίστων, ἅτινα πρὸς δημοσίευσιν παρέχουмен τηλεγραφημάτων.

Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου κατέφθασαν λαϊκαὶ Ἐπιτροπαὶ ἔκ τῆς Χαλκίδος καὶ περιχώρων Ἀττικῆς, Μάνδρας, Μαγούλας, Σπάτων, Λιόπεσι, Χασίων, Σαλαμῖνος, Αἰαντείου, Μενιδίου κ.λ.π. αἵτινες συνελθοῦσαι ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν περὶ τὴν 10ην π.μ. ὥραν ἐνέκριναν καὶ ἐπέδωκαν τὸ κατωτέρω *Ψήφισμα* μετὰ τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἡμετέρας Κοινότητος, ἀντιπροσωπεύοντος καὶ τὰς λαϊκὰς ἐπιτροπὰς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Προαστείων, εἰς τοὺς ἐξοχωτάτους κ.κ. Ὑπουργοὺς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν ὡς καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἀνατεθείσης εἰς τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἐπίδοσεως τούτου καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως ὡς καὶ εἰς τὴν Βουλὴν.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Αἱ λαϊκαὶ ἐπιτροπαὶ τῶν ἐνοριῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Φαλήρου καὶ Περιχώρων, διερμηνεύουσαι τὸ φρόνημα καὶ τὴν θέλησιν τῆς πλειονότητος τοῦ θρησκευόντος ἑλληνικοῦ Λαοῦ, συνελθοῦσαι σήμερον τῇ 30 [Νοεμβρίου]/13 Δεκεμβρίου λήγοντος ἔτους ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Θρησκευτικῆς Κοινότητος, καὶ συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ ὑφισταμένου Συντάγματος, καθ' ὃ ἀπαραβίαστος ἀναγνωρίζεται ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Ψηφίζουσιν

1) Διαμαρτύρονται διὰ τὴν αὐθαίρετον καὶ ἀντικανονικὴν προσαρμογὴν μονομερῶς τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀποδεκτὸν γενόμενον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, παρὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν Παραδόσεις, ἐπὶ βλάβῃ καὶ ζημίᾳ καὶ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς μητρὸς

ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῆς μόνης γνησίας καὶ ἀληθοῦς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

- 2) Δηλοῦσιν, ὅτι ἐμμένουσιν ἀκλόνητοι εἰς τὰς ἱερὰς Παραδόσεις καθὼς παρέλαβεν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, παρὰ τῶν Θεοφόρων καὶ Πνευματοκινήτων Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι παρέδωκαν ἡμῖν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην τὸ σεπτὸν τῆς Ἐκκλησίας καθεστῶς περὶ τε τὰς Ἑορτὰς καὶ τὸ Πασχάλιον κλπ. προσηρμοσμένον μετὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, τοῦ Ἰουλιανοῦ, καὶ κατεδίκασαν πᾶσαν περὶ αὐτὸ καὶ τὰ Θέσμια τῆς Ἐκκλησίας μεταρρῦθμισιν.
- 3) Αἰξιοῦσι χάριν τῆς εἰρήνης καὶ ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν κατάργησιν τῆς ἀντικανονικῶς γενομένης προσαρμογῆς τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον, τῆς ἀποτελούσης ἐκβιασμὸν διὰ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὴν θρησκευτικὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Λαοῦ συνείδησιν, στερρῶς ἐχομένου τῶν πατρίων μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς πρὸς τοῦτο ἀρμοδίας Πανορθοδόξου ἢ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἄλλως τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν διὰ τοὺς Ἱερεῖς καὶ Λαὸν ὁμόφρονα εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πατρίου ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ παραδεδομένου παρὰ τῶν ἀοιδίμων καὶ εὐσεβῶν ἡμῶν προγόνων πανσεβασμίου ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος, ἐπιβουλευομένου διὰ τοῦ ὑπείσελθόντος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πνεύματος νεωτεριστικοῦ, ἀσυμβιβάστου πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.
- 4) Αποδοκιμάζουσι τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἀντορθόδοξον καὶ ἀντιχριστιανικὴν στάσιν καὶ πολιτείαν αὐτοῦ ἔναντι τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῆς πλειονότητος τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ τοῦ ἐμμένοντος ἀμετακινήτως εἰς τὰς ὀρθοδοξοτάτας πατρίους παραδόσεις.
- 5) Νὰ ἐπιδιοθῆ τὸ παρόν, ὑπογραφόμενον παρὰ τοῦ Προέ-

δρου καὶ Γραμματέως τῆς προσωρινῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν καὶ Βουλὴν μετὰ τῶν οἰκείων ὑπομνημάτων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 [Νοεμβρίου]/13 Δεκεμβρίου 1926

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

M.I. ΣΥΓΓΟΥΡΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

ΠΕΡ. ΓΚΕΤΟΥΡΑΣ

ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΛΛΑΓΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ὁ συντηρητικώτατος ἡμῶν εὐσεβὴς Λαός, θεωρῶν ὡς θεόβλαστὴν τῆς θρησκείας τῶν πατέρων τοῦ εὐσεβοῦς κοινοῦ εἰς τὰ παραδεδομένα, κατὰ φυσικὸν ἰσχυρὸν εἰς τὰ ἐκείνη καὶ τὴν ἀντικανονικὴν κτιστικὴν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολόγιον, διὰ τῆς ὁποίας ἀνατρέπονται σεπτὰ ἐκκλησιαστικὰ παραδόσεις ὀφειστικῶν γανονικῶν διατάξεων. Ἡ παρελλοιπὰ ἀνώμαλος πολιτικὴ περίοδος εἰς ἐπίτροπον ἐλευθέρως τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ φρονήματος ταύτου εἰς τὴν ἡγιασμένην μεγάλην μερίδα τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, ὅστις σήμερον, μετὰ τὴν παύσιν συγκρότησιν τῆς Οἰκουμένης Κυβερνήσεως, αἰσθάνεται καθήκον αὐτοῦ νὰ διακηρῖξῃ, ὅτι εἶνε Ἑλληνικὴ καὶ Ὀρθόδοξος.

Τούτου ἡδύνωτο εὐσεβήτως ἀμερόλητος παρατηρητὴς νὰ διακινήσῃ εἰς τὴν προῦθεν ἐσχρὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου κατὰ τὸ πατριῶν ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, καθ' ἣν ἐπιτροπὴ εἰς ἡμᾶς παρὰ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ ἐπιτελούμεν λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Μοναστηριακοῦ, χωρὶς τὰ ἀσυνμικτὰ ἔργα νὰ ἐνοχλήσωσιν ἡμᾶς.

Ἐνωρίτως τὸ πλῆθος ἤρχισε συρρίνυ καὶ ἐντός ὀλίγου ὁ νεὸς ἦτο κατὰ μέρος διὰκλῆρος. Ἐπεξῆσθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἐκτός τῆς αὐλῆς, ὑπερβαίνει κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὕψολο γαμῶς τοὺς διαγίλιους προσωνητάς. Τὸ διαβαίνει πλῆθος μετ' εὐλαβείας κατήρχε το εἰς τὸ προσωνητήριον τὸ ἐκτός τοῦ ναοῦ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τοποθετημένον, ἀσπασόμενον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου μετὰ πολλῆς συγκινήσεως, διότι τῷ εἰδέσθαι ἡ εὐκαρία νὰ ἱκανοποιηθῇ τὴν ὀργανικὴν τὴν αὐτοῦ ἀνεύθυνον, ἢ ὁποία ἐπὶ ταπεινῶν

ΨΗΦΙΣΜΑ
Αἱ λαϊκὰ ἐπιτροπὰὶ τῶν ἐνορίων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Φαλήρου καὶ Περιγύρων, διετηρησάμενοι τὸ φρόνημα καὶ τὴν θέλησιν τῆς πλειονότητος τοῦ θρησκουτικῶν ἑλληνικοῦ λαοῦ, συνελθόντες σήμερον τῇ 30/13 Δεκεμβρίου λήγοντος ἔτους ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς θρησκουτικῆς Κοινότητος, καὶ συνῶσα τῷ ἀριθμῷ 9 τοῦ ὑπερταμένου Συντάγματος, καθ' ὃ ἀπαρτίστας ἀντιγράφεται ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκουτικῆς συνειδήσεως.

Ψ Φ Ι Ζ Ο Ο Σ Ι Ν
1) Διακηρῖνται διὰ τὴν ἀδαιρέτην καὶ ἀντικανονικὴν προσαρμογὴν μονομερῶς τοῦ ἱερολογίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πολιτείας ἀποκεκτὸν γενόμενον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, παρὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν παραδόσεις, ἐπὶ εὐθείᾳ καὶ ζῆλῳ καὶ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς μητρῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῆς μόνης ἡγίας καὶ ἀληθοῦς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

2) Δηλοῦν, ὅτι ἐμμένουσιν ἀκλόνητοι εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις καθὼς παρέλαβον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, παρὰ τῶν ὁμοφρονῶν καὶ Πανομοκητικῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι παρέδωκαν ἡμῶν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην τὸ σεπτὸν τῆς Ἐκκλησίας καθέσθαι, περὶ τοῦ τῆς ἐσχρῆς καὶ Πασχάλιοι κλπ. προσωνημένον μετὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμερολογίων, τοῦ Ἰουλιανῶν, καὶ κατεδείκασαν πᾶσαν περὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας μεταρρυθμίαν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΠΡΟΣ
ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΖΗΛΩΤΑΣ
ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ¹

Ο *άγων* ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, ὑπὲρ τῶν σεπτῶν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας Παραδόσεων καὶ τοῦ Ἔθνους, καθὼς προεβλέπομεν καὶ προαναγγείλαμεν, βαίνει πρὸς πλήρη κατευόδωσιν.

Θεῖα Χάριτι, ἡ πρώτη νίκη, ἡ προάγγελος τῆς τελικῆς νίκης καὶ θριάμβου τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ὑγιοῦς τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν Πατέρων καὶ Ἔθνους Παραδόσεως ἐπετεύχθη προχθές.

Ἡ Σεβαστὴ Οἰκουμενικὴ Κυβέρνησις δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀδιάφορος ἀπέναντι τοῦ τόσο σοβαροῦ ἡμῶν ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται ὑπὸ Πανελλήνιον μορφήν, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς σωρείας τῶν πρὸς τὴν Βουλὴν, Κυβέρνησιν, καὶ Τύπον τηλεγραφημάτων κλπ.. Καὶ διὰ τῶν ἀρμοδίων Ὑπουργείων, Θρησκευμάτων καὶ Ἐσωτερικῶν, χάριν αὐτῆς ταύτης τῆς εἰρήνης τοῦ ἐν δικαίᾳ ἀγανακτῆσει θρησκευόντος ἡμῶν Λαοῦ, ἐκ τῆς βιαίας ἐπιβολῆς μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ξένων καὶ πρὸς τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ συνείδησιν καὶ πρὸς τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἔδωκεν ἐν τῷ παρόντι μίαν λύσιν εἰς τὸ ἐνδιαφέρον ἡμᾶς ζήτημα, ἡ ὁποία τελειωτικῶς μὲν δὲν λύει τὸ ὑφιστάμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐχὶ τυχαῖον οὐδὲ ἐπουσιῶδες ζήτημα, τοῦ Ἡμερολογίου, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐγγυᾶται ὑμῖν τὴν ἐν βραχεῖ χρόνῳ ὀλοκληρωτικὴν ἐπίλυσιν αὐτοῦ καὶ ἀποκλείει τὴν ἐπανάληψιν μεσαιωνικῶν μεθόδων καὶ παπισμῶν τόσο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ οἰουδήποτε ἄλλου ὁμόφρονος αὐτῷ ἱεράρχου, βαυκαλιζομένου ἐν τῇ κενῇ ἐλπίδι,

1. ΣΚΡΙΠ, 27-12-1926.

ὅτι εἶναι δυνατὸν διὰ τῆς ἀστυνομικῆς βίας ν' ἀνατρέψῃ τὰ καλῶς ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ κείμενα καὶ ἰσχύοντα ἀπ' ἀρχαιοτάτων αἰῶνων καὶ παραδεδομένα ἡμῖν ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, οὐ μόνον ἐπὶ σοφία διακρινομένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀληθεῖ εὐσεβείᾳ καὶ ἀγιότητι βίου, τὰ ὅποια διεφύλαξε τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος μετὰ περισσῆς εὐλαβείας καὶ παρέδωκαν οἱ ἀοίδιμοι ἡμῶν Πατέρες ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην

Οὕτω, κατόπιν προφορικῆς συνεννοήσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἐπετράπη εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκκλησιαζώμεθα ἐν τοῖς ἐξωκκλησίσις καὶ ἰδιωτικοῖς Ναοῖς μετὰ τῶν ὁμοφρονούντων ἡμῖν Ἱερέων, τελούντες τὰς Λειτουργίας καὶ Ἑορτὰς κατὰ τὸ Πάτριον ἡμῶν Ἡμερολόγιον τῆς ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα οὐδὲν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων νὰ παρεμβαίῃ ἢ παρενοχλῇ ἡμᾶς κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Λειτουργίας. Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δ' ἐπείγοντος τηλεγραφήματος ἔσπευσε νὰ κοινοποιήσῃ τὸ ὑπ' ἀριθ. 70.027 σχετικὸν ἔγγραφον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων ὡς κατωτέρω:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1926

Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν

Δ/νσις Χωροφυλακῆς καὶ Δημ. Ἀσφαλείας

Τμῆμα ἀστυνομικῶν

Ἀριθ. Πρωτ. 641)27 ἐμπ.

Τηλεγράφημα ἐπείγον

Διοικήσεις Χωροφυλακῆς, Διευθύνσεις Ἀσφαλείας Θεσσαλονίκης, Πειραιῶς, Πατρῶν, ἀστυνομίαν Κερκύρας.

«Κοινοποιοῦμεν κατωτέρω ὡς ἔχει ὑπ' ἀριθ. 70.027 ἀπὸ 22 Δελεμβρίου ἐ.ἔ. ἔγγραφον Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως συμμορφωθῆτε ἐπακριβῶς πρὸς ὑποδεικνύμενα, κοινοποιοῦντες αὐτὸ ἐπείγοντως ἀπάσας ὑπηρεσίας σας».

Ἰπουργὸς Ἐσωτερικῶν
ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ

Κοινοποιήσις:

- 1) Ἰπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας
- 2) Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
- 3) Ἀρχηγεῖον Χωροφυλακῆς
- 4) Ἄπαντας Νομάρχας Κράτους
- 5) Ἀπάσας Διοικήσεις Χωροφυλακῆς
- 6) Διεύθυνσιν Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν
- 7) Δ. Χ. Ἀττικοβοιωτίας

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐπεφύλαξεν εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων ἀπορρέοντος δικαιώματος διὰ τοὺς Ἱερεῖς τοὺς θέλοντας νὰ ἱεουργήσουν μὲ τὸ Παλαιὸν τῆς Ὁρθοδοξίας Πάτριον Ἡμερολόγιον.

Εἰς μάτην ταρασσεται καὶ μηχανᾶται ὁ ὡς ἀντικανονικὸς φερόμενος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, διότι διὰ τῶν τοιούτων ἐκβιαστικῶν μέτρων δὲν εἶνε δυνατόν νὰ στερεώσῃ τὸ ἀσταθὲς καὶ ἀντικανονικὸν ἔργον τοῦ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Καλενδαρίου τῶν Λατίνων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν.

Οἱ ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, κατὰ τὴν Γνωμοδότησιν τοῦ διαπρεποῦς Κανονολόγου καὶ συγγραφέως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου Βουλευτοῦ κ. Πετρακάκου, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ὑπακούσουν εἰς πρᾶξιν ἀντικανονικὴν, οἷα εἶνε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ πρωτοβουλία τοῦ Ἀθηνῶν μεταβολὴ τοῦ Θρησκευτικοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, παρὰ τὴν ἐναντίον ἀπόφασιν τῆς πλειονότητος τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Παρέχομεν ταύτην τὴν Γνωμοδότησιν, ὡς ἔχει, διατυπωθεῖσαν εἰς ἀπάντησιν γνώμης ἱεράρχου, διῆσχυριζομένου, ὅτι ἅπαξ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος ἀπεφάσισε τὴν μεταβολὴν, ὀφείλουν πάντες, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ νὰ ὑπακούσουν, ὡς ἀξιοὶ ὁ Ἀθηνῶν. Ἴδου αὕτη: «Δὲν ἐπιτρέπεται ὑπακοὴ εἰς

πράξεις τόσῳ βαναύσως ἀντικανονικάς, ὡς ἡ προκειμένη, καθ' ἣς μάλιστα ἐκηρύχθη ἡ πλειονότης τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΔΗΜ. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΣ

(Βλέπε καὶ εἰς ἐφημερίδα «Ἑλληνική» 13 Δεκεμβρίου 1926, ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ Θρησκευτικοῦ Ἡμερολογίου).

Ὁ ἱερεὺς ἢ λαϊκὸς, ὑπακούων εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ταύτην ἀπόφασιν περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, τὴν ληφθεῖσαν μὲν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν αἰγίδα δὲ τῆς ἐπαναστάσεως Πλαστήρα, καὶ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἡγέτου τῆς μεταρρυθμίσεως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, δὲν προσφέρει ἀναντιρρήτως ἀγαθὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀγίαν καὶ μητέρα ἡμῶν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ συντελεῖ εἰς τὴν παράτασιν τοῦ χειμασμοῦ καὶ τοῦ πολέμου καὶ ἀδικήματος κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρᾶγμα τὸ ὅποιον οὐδεὶς κατ' ἐπίγνωσιν εὐσεβῆς εἴτε κληρικὸς εἴτε λαϊκὸς δύναται ποτε ν' ἀνεχθῇ.

Ἀρνούμενος δὲ ν' ἀποδεχθῇ τὴν ἀντικανονικὴν, αὐθαίρετον καὶ ἐπαναστατικὴν ἀπέναντι τῆς ὅλης Ἐκκλησίας ταύτην πρᾶξιν, οὐ μόνον δὲν ἀσεβεῖ ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ γνήσιον αὐτῆς τέκνον ἀποδείκνυται οὕτω, διασώζων τὴν ἐνότητα αὐτῆς καὶ ἀπαλλάσσων οὕτω Αὐτὴν ἀπὸ μερισμῶν καὶ σχισμάτων, τὰ ὅποια συνεπάγονται οἱ νεωτερισμοὶ καὶ μεταρρυθμίσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τρόπον ἀντικανονικὸν ἐπιβαλλόμενοι, παρὰ τὰ θέσμια τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας (ὡς ἡ προκειμένη). Ὁ τοιοῦτος οὐ μόνον ποινῆς δὲν εἶνε ἄξιος, ἀλλὰ καὶ τιμῆς μάλιστα παρὰ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας.

Ἄς ἀκούσῃ λοιπὸν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πᾶς ἄλλος ὁμόφρων αὐτῷ, ὅτι δὲν ἀποσχίζονται τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οἱ πιστῶς ἐμμένοντες εἰς τὰς σεπτὰς τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεις καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἀγωνιζόμενοι,

ἀλλὰ οἱ τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἀπεμπολοῦντες καὶ τὴν ἐνότητα αὐτῆς διασπῶντες δι' ἀντικανονικῶν ἀποφάσεων, θηρεύοντες δόξαν Πάπα ἢ Λουθήρου διὰ τῆς εἰσαγωγῆς νεωτερισμῶν ἢ μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ Ἁγίᾳ ἡμῶν Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις κατὰ τὸ Ἄσμα [Ἀσμάτων] ὅλη καλὴ καὶ ἄμωμος παρὰ τῷ Νυμφίῳ αὐτῆς παρίσταται. Ἄς παύσῃ δὲ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐκουσίως πλανώμενος καὶ παριστῶν τὸ εὐσεβὲς τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα, ὅτι ἀποσχίζεται τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν προγόνων παραδοθεῖσαν ἡμῖν πίστιν καὶ λατρείαν, καθὼς ἐπιβάλλει ἡ Μία Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία

Ἐὰν δὲ ἔχῃ πράγματι (ἐν)διαφέρον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τότε δὲν δύναται νὰ ὀμιλῇ μὲ τόσῃν ἐλαφρᾶν τὴν συνείδησιν περὶ σχίσματος ἐν αὐτῇ τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἑλλάδι μας, ἀλλὰ ἢ ὀφείλει τάχιστα νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς θεραπείας τοῦ κακῶς γενομένου, ἢ νὰ παραιτηθῇ ἀμέσως, διότι δὲν δύναται ὁ εὐσεβὴς ἡμῶν Λαός, ὁ γαλουχηθεὶς μὲ μίαν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἀπ' αἰῶνων μέχρις ἡμῶν ν' ἀνεχθῇ τὴν διαίρεσιν τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ καὶ τὴν διάσπασιν τῆς Μιᾶς αὐτοῦ Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ὁποίαν κυρίως ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος εὐθύνεται. Τοῦτο εἶνε ἡ ἀξίωσις τῆς εὐσεβοῦς Κοινῆς Γνώμης, ν' ἀπέλθῃ ἐνωρίτερον, διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν ποθητὴν γαλήνην καὶ ὁμαλότητα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν, ὡς ἐπιδιώκεται ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ στρατιωτικοῖς ἡμῶν πράγμασιν.

Ὅσοι λοιπὸν εὐλαβέστατοι ἱερεῖς ἀσπάζονται τὸ Πάτριον Ὁρθόδοξον Ἡμερολόγιον, δύναται κατ' αὐτὸ νὰ ἱεουργῶσι μετὰ τοῦ ὁμόφρονος εὐσεβοῦς Λαοῦ, χωρὶς νὰ ὑποπεύωνται οἰανδῆποτε δίωξιν ἐκ τῆς ἀστυνομίας καὶ μετὰ τὴν συνείδησιν, ὅτι οὕτως ἐξυπηρετοῦσι πράγματι τὰ συμφέροντα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ

Ἔθνους, γινόμενοι αὐτῆς οἱ γνήσιοι οὕτω λειτουργοί.

Ἡμεῖς χθὲς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας καὶ λοιπῶν μερῶν, ἐπανηγυρίσαμεν ἐλευθέρως, λειτουργήσαντες κατὰ τὰ Πάτρια ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ, Λιόπεσι, Μάνδρα, Μαγούλα, ἀναμένοντες νὰ ἐορτάσωμεν τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου μαζί με τὴν Βηθλεέμ, τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, μετὰ τῆς ὁποίας εὐχόμεθα νὰ εὐρεθῇ ἠνωμένη καὶ ἐν τῷ Ἑορτολογίῳ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ταχέως, διὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13)26 Δ)βρίου 1926

Ὁ Πρόεδρος
ΜΙΛΤ. ΣΥΓΓΟΥΡΗΣ
Ὁ Γραμματεὺς
ΠΕΡ. ΓΚΕΤΟΥΡΑΣ

Υ.Γ. – Λόγῳ μεγάλης ὑπηρεσίας ἡμῶν καὶ ἄλλων ὑπηρεσιακῶν κωλυμάτων, δὲν μᾶς δίδεται εὐκαιρία ὅπως προλάβωμεν ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὰ καταφθάνοντα ἡμῖν τηλεγραφήματα καὶ ἐπιστολάς, παρακαλοῦντες τοὺς μεθ' ἡμῶν ἀλληλογραφοῦντας, ὅπως ἀναμένωσιν ὀλίγον.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΑΡΘΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΜΕΣΩ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΩΝ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

ΜΑΝΔΡΑ - ΕΛΕΥΣΙΝΑ ¹

Αἴτησις διαμαρτυρίας τῶν κατοίκων κωμοπόλεως Μάνδρας - Ἐλευσίνος, πρὸς τὸν Μακαριώτατον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Χρυσόστομον, Ἀθήνας.

Μάνδρα, 8/21 Νοεμβρίου 1926

Μακαριώτατε,

Γεννηθέντες καὶ ἀνατραφέντες ἐκ προγόνων Ὁρθοδόξων, καθὸ Ἕλληνες καὶ Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι, καὶ ἐννοῦντες νὰ μείνωμεν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς ἡμῶν πιστοί, τηροῦντες τὰς Πατρίους Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, ἀκολουθοῦντες τὸ Παλαιὸν Ὁρθόδοξον Ἡμερολόγιον, δηλοῦμεν ὑμῖν ὅτι ἀδυνατοῦμεν τοῦ λοιποῦ νὰ ἐκκλησιασθῶμεν εἰς τοὺς ναοὺς κληρικῶν ἀκολουθούντων τὸ Νέον Παπικὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀποδοκιμάσαντες ἐπισήμως τοῦτο σήμερον διὰ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ σύμπαντος τοῦ λαοῦ τῆς κωμοπόλεως εἰς τὴν ἐορτάσαν Ἐκκλησίαν τῶν Ταξιαρχῶν, ἐπὶ τῇ σημερινῇ μνήμῃ των, ὡς διὰ τοῦ πρωῖνου ἡμῶν τηλεγραφήματος ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν.

1. ΑΤΛΑΝΤΙΣ (15-12-1926).

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΘΑ ὅθεν μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς ἡμῶν διὰ τὴν βιαίαν ἐπιβολὴν εἰς ἡμᾶς τοῦ παπικοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἄ ξ ι ο ὕ μ ε ν ὅπως σπεύσητε τὸ ταχύτερον καὶ ἐπαναφέρητε εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡμῶν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ὡς τοῦτο τηρεῖται εὐλαβῶς εἰς ὄλα τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς καὶ λοιπὰ Ὁρθόδοξα Κράτη, καὶ ἀκολουθοῦσιν εἰς ὄλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος πάντες οἱ εὐσεβεῖς πιστοί.

Καθόσον, ἐὰν τοῦτο ἀποφύγητε νὰ πράξητε, προφασιζόμενοι ἀναβολὴν ἢ τὰς συνήθεις εἰς ὑμᾶς συστάσεις καὶ παρελκύσεις, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἀπεκδυόμεθα πάσης εὐθύνης δι' ὅσα ἢ πίστις ἡμῶν ἢ Ὁρθόδοξος θὰ ἀναγκάσῃ ἡμᾶς προσεχῶς νὰ ἐφαρμόσωμεν διὰ τὴν ἀποβολὴν ἀπ' ἐνταῦθα τοῦ ξένου πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν προγόνων μας καὶ ὄλως παρανόμως καὶ βιαίως ἐπιβληθέντος παπικοῦ Ἡμερολογίου.

Ἐφ' ᾧ καὶ ὑπογραφόμεθα μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΜΑΝΔΡΑΣ-ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

(Ἐπονται ὑπερχίλια ὑπογραφαί).

ΣΕΡΡΕΣ²

14 Δεκεμβρίου. Ποιούμεθα ἔκκλησιν ἐν ὀνόματι τῆς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, τῆς ὀρθοδόξου ἀγίας πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀποδώσατε τὸ πάτριον ἡμερολόγιον, διότι ἐμμένοντες εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν προγόνων μας

2. ΣΚΡΙΠ (15-12-1926).

καὶ τὰ πάτρια ἰδανικά, ἀποκρούομεν τὸν Παπισμὸν καὶ τὸ νέον ἡμερολόγιον αὐτοῦ, στιγματισθὲν ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα μέχρι σήμερον, ἄλλως ἐξαιτούμεθα τὴν ἐλευθέραν ὅπως οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ λαός, ὑπαχθῆ εἰς τὴν θρησκευτικὴν κοινότητα τῶν Ἑλληνορθοδόξων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ Παραρτήματος: Πρόεδρος Κωνσταντῖνος Νιζάμης, Ἀνδρος Κ. Γρηγοριάδης, Σύμβουλοι Στέργιος Παπαστεργίου, Γεώργιος Νίκου, Θ. Κυριακόπουλος, Θεοφάνης Καρύδας. Ἔπονται 600 ὑπογραφαί³.

ΧΑΛΚΙΔΑ⁴

14 Δεκεμβρίου. Ἡ καινοτομία τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀνατρέπουσα τὰς παραδόσεις καὶ διχάζουσα τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ Ἔθνος. Ἀποστρεφόμενοι τὸν νεωτερισμὸν, διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως ὡς Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι.

Ἡ Ἐπιτροπὴ: Ἄλ. Καντούρος, παντοπώλης, Νικόλαος Σταμελάκος, κτηματίας, Κωνστ. Μακρυγιάννης, κτηματίας, Ν. Ντόγος, κτηματίας.

3. Στὴν ἐφημερίδα ΕΛΛΗΝΙΚΗ (20-12-1926) ποὺ ἀναδημοσίευσε τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ, ἀναφέρεται ὅτι ἡ διαμαρτυρία αὐτὴ ἐκφράζει 2.500 πολῖτες τῶν Σερρών, ἐνῶ συμπληρωματικῶς γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Παρόμοια τηλεγραφήματα μᾶς ἀπεστάλησαν ἐκ τοῦ παραρτήματος τῶν γνησίων Ἑλληνορθοδόξων Ταπολιανῆς Σερρών, ἐκ μέρους 1105 μελῶν καὶ 806 μελῶν τοῦ συλλόγου τῶν γνησίων Ἑλληνορθοδόξων Χριστιανῶν Βεσνίκου Σερρών (σ.σ. πρόκειται γὰρ τὸ σημερινὸ χωριὸ Ἅγιο Πνεῦμα), Πολυγύρου καὶ Ψαχνῶν».

4. Αὐτόθι.

ΝΕΑΠΟΛΗ ΒΟΙΩΝ (ΛΑΚΩΝΙΑΣ)⁵

Ποιούμεθα ἑκκλησιν ἐν ὀνόματι Ἱστορίας, Ἑθνους, Ἁγίας Πίστεως καὶ ἐλευθερίας θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀποδώσατε πάτριον ἡμερολόγιον, θρησκευτικόν μας βίον, διότι ἐμμένοντες ὀρθοδόξιαν προγόνων μας καὶ πάτρια ἰδανικά, ἀποκρούομεν Παπισμὸν καὶ νέον αὐτοῦ ἡμερολόγιον.

Ἐπιτροπαὶ Κοινοτήτων Νεαπόλεως Βοιωτῶν: Γεώργιος Καλκαδῆς, Ἐμμαν. Ἀλεξανδράκης, Χαρ. Ἀλιφέρης. Ἀγ. Νικολάου: Ἰωάν. Δαμανάκης, Γεώργ. Τσιριγωτάκης, Γεώργ. Παυλάκης. Ἐλαφονήσου: Δημ. Μέντης, Ἰωάν. Λιάρος, Δημ. Λιάρος. Κάμπου: Χρῖστος Σωτηράλης, Ἀναστ. Σωτηράλης, Κων. Ράλλης. Μεσοχωρίου: Παν. Γκιούλιας, Ἀναστ. Δουμάνης, Χαρ. Γαβρίλης. Φαρακλοῦ: Νικ. Σαρκέντης, Παν. Φωκᾶς, Χαρ. Δερτιλῆς. Βελανιδίου: Κοσμᾶς Δραῆκος, Γεώργ. Κουτσουκάλης, Ἐμμ. Καραντζῆς. Καστανιάς: Κώστας Μπουρδᾶκος, Ἰωάν. Τσαλαβάτας, Ἰω. Τιβακτᾶς. Λαχίου: Δημ. Τσουκαλᾶς. Ἱερεῖς: Γεώργιος Ἀλιφέρης, Ἰωάννης Κοτσάνης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ⁶

Σύλλογος γνησίων ὀρθοδόξων Θεσσαλονίκης μὲ παραρτήματα ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον, ἀντιπροσωπεύων θρησκευτικὴν αὐταπάρνησιν χιλιάδων ὀρθοδόξων Μακεδονίας Θράκης καθικετεύει ὑμᾶς ἀποδώσατε πάτριον ἡμερολόγιον τὸ Γρηγοριανὸν (Παπικὸν) ἀποκρούομεν, ἐμμένοντες πιστοὶ εἰς τὰ πάτριά μας, ἀναμένοντες θεία βουλήσει λάβετε

5. ΕΛΛΗΝΙΚΗ (16-12-1926).

6. ΕΛΛΗΝΙΚΗ (20-12-1926).

ἀπόφασιν ἐπαναφέροντες παλαιὸν ἡμερολόγιον, εἰρηνεύσατε ἐκκλησίαν καὶ σώσατε οὕτως τὸ φθίνον ἔθνος.

ΣΑΛΑΜΙΝΑ ⁷

19 Δεκεμβρίου. Ὁ λαὸς Σαλαμῖνος, Αἰαντείου καὶ τῶν περιχώρων ἐώρτασε σήμερον μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν μονὴν Ἁγίου Νικολάου ἐπὶ τῇ σημερινῇ μνήμῃ του μὲ τὸ πάτριον ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον. Εὐγνωμονεῖ δημοσίᾳ τὴν θρησκευτικὴν κοινότητα Ἀθηνῶν, ἀποστείλασαν ἱερέα μετὰ τοῦ προέδρου καὶ μελῶν αὐτῆς, ἀξιοθέντες οὕτω νὰ ἐκπληρώσωμεν τὰ θρησκευτικὰ ἡμῶν καθήκοντα. Μετὰ διαφωτιστικὸν κήρυγμα τοῦ προέδρου ἀποδοκιμάζομεν διὰ παντὸς τὸ νέον παπικὸν ἡμερολόγιον ὡς καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸ κληρικούς, ἐξαιτούμενοι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν ταχεῖαν ἐπαναφορὰν τοῦ πατρίου ὀρθοδόξου ἡμερολογίου πρὸς ἄρσιν τοῦ δημιουργηθέντος σχίσματος καὶ πρὸς πρόληψιν ἀναποφεύκτων λυπηρῶν σκηνῶν.

Ἐπιτροπὴ παραρτημάτων Σαλαμῖνος Αἰαντείου θρησκευτικῆς κοινότητος Ἀθηνῶν: Ἀθανάσιος Δαμαλίτσας, Εὐάγγ. Ν. Ἀδρινός, Σ. Ἐλευθερίου, Ἰσίδωρος Γ. Μασίστας, Χρ. Πούκης, Β. Μπούτσας, Γ. Ν. Χατζῆς, Γ. Θ. Μπούτσας, Νικ. Δ. Μπούτσας.

ΠΥΡΓΟΥ-ΒΙΤΩΛΗΣ (ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ) ⁸

22 Δεκεμβρίου. Ποιούμεθα ἐκκλησίαν ἐν ὀνόματι τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους ἡμῶν ὅπως ἀποδώσετε τὸ

7. ΣΚΡΙΠ (20-12-1926).

8. ΕΛΛΗΝΙΚΗ (25-12-1926).

ήμερολόγιον εἰς τὸν θρησκευτικὸν μας βίον, διότι ἐμμένοντες εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν προγόνων ἡμῶν ἀποκρούομεν τὸν παπισμὸν μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον αὐτοῦ, τὸ στιγματισθὲν ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀπαγορεύσατε τὴν βίαν κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀγίας Πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ζητοῦμεν ἄρσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν Λαμίας κατὰ τοῦ πατρὸς Ἀρσενίου⁹ ἐφημερίου ἡμῶν διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ καθήκοντα τῆς ἱερωσύνης αὐτοῦ, ἄλλως, καθ' ἃ καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες προβλέπουσιν, ἀποσχίζομεθα ἀπὸ τὴν παρεκτραπεῖσαν καὶ λύουσιν μονομερῶς τὰ γενικὰ ζητήματα ἄνευ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ διώκουσαν ἱερεῖς καὶ λαὸν Ἐκκλησίαν.

Τὸ Συμβούλιον τοῦ ὀρθοδόξου Συνδέσμου Πύργου καὶ Βίτωλης: Ὁ Πρόεδρος: Στυλ. Κολοκυθᾶς. Τὰ μέλη: Γεώρ. Δ. Σακελλάρης, Γεώρ. Λεμάνης, Ἰω. Ν. Κατσαβιάς, Δ. Λιανός.

ΜΕΓΑΡΑ¹⁰

23 Δεκεμβρίου. Ὁ Λαὸς τῶν Μεγάρων προσκαλέσας ἐκ τῆς Κοινότητος Ἀθηνῶν ἱερέα αὐτῆς ἐτέλεσε σήμερον εἰς κεντρικὸν ναὸν τῆς πόλεώς μας ἅγιον Δημήτριον λειτουργίαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ἀγίας Ἄννης μὲ τὸ παλαιὸν ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον ἐμμένοντες πιστοὶ εἰς τὰς παραδόσεις τῶν προγόνων μας ἀποδοκιμάζομεν τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον. Ἐνθουσιώδες κήρυγμα τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότη-

9. Βλ. «Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος», τ. 4 / 2016, σελ. 38-40.

10. Αὐτόθι.

τος Ἀθηνῶν ἐστήριξε τὸν εὐσεβῆ λαὸν μας ὅπως ἐμμεῖνη ἀκλόνητος μέχρι τέλους εἰς τὸ κανονικὸν παλαιὸν ἡμερολόγιον. Παρακαλοῦμεν ὅπως ἀποδώσετε τὴν πλήρη ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἐκκλησιασμὸν εἰς τὰς προσεχεῖς μεγάλας ἑορτάς μας καθόσον ἐπέμβασις παράνομος τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἢ ἱερέων ἀντιφρονούντων θὰ προκαλέσῃ λυπηρὰ ἀποτελέσματα θίγοντα τὴν τιμὴν τῆς ἐνδόξου πατρίδος μας καὶ μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐπιτροπὴ Παραρτήματος Ἑλληνικῆς Θερησκευτικῆς Κοινότητος Ἀθηνῶν: Ν. Μανώλης, Γ. Κατερινίτσας, Μ. Γεωργάκης, Σ. Ρήγας, Μ. Λιόγρης, Γ. Κουλουριώτης, Β. Μενιδιάτης, Γ. Ρούσης, Κ. Εὐαγγέλου, Δ. Λάγιος.

ΜΕΣΟΛΟΓΙ ¹¹

Ἐν Μεσολογγίῳ σήμερον τὴν 19 Δεκεμβρίου 1926, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 4 μ.μ. συνελθὼν ὁ Λαὸς τῆς πόλεως Μεσολογγίου εἰς πάνδημον συλλαλητήριον περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καὶ ἑορτολογίου, συμμεριζόμενος τὴν γενικὴν σχεδὸν πρὸς τοῦτο θέλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ

Ψηφίζει

- 1.** Διαμαρτύρεται διὰ τὴν ἀντικανονικὴν προσαρμογὴν τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀποδεκτὸν Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, παρὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν παραδόσεις, ἐπὶ βλάβῃ καὶ ζημίᾳ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῆς μόνης γνησίας καὶ ἀληθοῦς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

11. ΕΛΛΗΝΙΚΗ (27-12-1926).

2. Δηλοῖ ὅτι ἐμμένει ἀκλόνητος εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις καθὼς παρέλαβεν ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία παρὰ τῶν Θεοφόρων καὶ Πνευματοκινήτων Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι παρέδωκαν ἡμῖν ὡς ἱεράν παρακαταθήκη τὸ σεπτὸν τῆς Ἐκκλησίας καθεστὼς περὶ τε τὰς ἐορτὰς καὶ τὸ Πασχάλιον προσηρμοσμένον μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ καταδικάζει πᾶσαν περὶ αὐτὸ καὶ τὰ Θέσφατα τῆς Ἐκκλησίας μεταρρυθμισιν.
3. Αἰτιοῖ χάριν τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὴν κατάργησιν τῆς ἀντικανονικῆς γενομένης προσαρμογῆς τοῦ ἐορτολογίου τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς πρὸς τοῦτο ἀρμοδίας Πανορθόξου ἢ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἣτις θέλει κανονίσῃ τὰ τοῦ Θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου.
4. Ἀποδοκιμάζει πᾶσαν ἐνέργειαν πρὸς ματαίωσιν τοῦ ὡς ἄνω ἱεροῦ σκοποῦ ὡς ἀντορθόδοξον καὶ ἀντιχριστιανικὴν.
5. Νὰ ἐπιδοθῇ τὸ παρὸν ἀρμοδίως ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τοὺς Ἐξοχωτάτους ὑπουργοὺς Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν, τὴν Ἱεράν Σύνοδον καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 19 Δ)μβρίου 1926

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἰωάννης Λύτρας, Ἀθαν. Ἀναγνωστόπουλος, Ἀνδρέας Γ. Στάθης, Χρῆστος Τζιτζος, Σ. Π. Μοσχόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ¹²

Πρόεδρον Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, Μιλτ. Ἰ. Συγγούρη, Ἀθήνας

Ἄπαν τὸ χωρίον Κοντοβάζαινα, πλὴν ἑνός, τίθεται ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Ἰερεὺς ἸΩ. ΒΙΚΚΑΣ

ΤΡΙΚΑΛΑ¹³

Τιθέμεθα ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Οἰκογένεια Γεωργ. Τραϊοκάπη, οἰκογένεια Νικολ. Σπάχου, οἰκογένεια Θεοδώρου Σπάχου καὶ λοιποὶ κτηνοτρόφοι παραχειμαζόντες ἐν Θεσσαλίᾳ.

Τιθέμεθα ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου.

Ἀρχιμανδρίτης Καλλίνικος Σακκάς, Ἀλέξ. Κεράριας Μέλλος, Ἀχιλλεὺς Βάτσιος καὶ πλῆθος κατοίκων Τρικάλων.

Τιθέμεθα ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Οἰκογένεια Νικ. Ἰωνᾶ, οἰκογένεια Γεωργίου Μούλα, οἰκογένεια Σπυρ. Κολοκύθα καὶ λοιποὶ Καλαμπάκας.

Ἰερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Μετεώρων τίθεται ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Ἀρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Σκαρπαλέζος.

12. ΣΚΡΙΠ (27-12-1926).

13. ΣΚΡΙΠ (27-12-1926).

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

(ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ – ΝΙΓΡΙΤΑ - ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ) ¹⁴

Μιλτιάδην Συγγούρη
Πρόεδρον Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος
Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἐπικούρου 17, Ἀθήνας

Ἀδελφὲ ἐν Χριστῷ πρόεδρε. Ἐμμένοντες σταθερῶς Γνησίας Ὁρθοδόξους Θρησκευτικὰς Ἀρχὰς Πατροπαράδοτου Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἀποκρούοντες Γρηγοριανὸν (Παπικὸν) Νέον Ἡμερολόγιον, εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ χύσωμεν καὶ τὸ αἷμα μας διὰ νὰ διαφυλάξωμεν τὰ Πάτρια μας ὡς Ἱερὰν Παρακαταθήκην, ὡς παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Θεοφόρους Πατέρας. Ἐορτάσαντες μεγαλοπρεπῶς, χιλιάδες Ὁρθόδοξοι, μέλη Συλλόγου Γνησίων Ὁρθοδόξων Θεσσαλονίκης, τὴν μνήμην Ἁγίου Νικολάου, ναὸν Ἁγίας Ἐλεούσης, συλλειτουργήσαντες καὶ τρεῖς ἱερεῖς ἀκολουθοῦντες τὰ Πάτρια, τακτικὰ μέλη Συλλόγου. Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὠμίλησε μετὰ θρησκευτικῆς αὐταπαρνήσεως ὁ πρόεδρος κ. Βασ. Μπαϊρακτάρης, ἐξηγήσας τὴν ἐμμονὴν παντὸς γνησίου Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ εἰς τὰ Πάτρια ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀπόψεως ὡς Ἕλληνες Χριστιανοὶ καὶ ὅτι εἶναι κοινὸς ὁ σκοπὸς μας μετὰ τῆς θρησκευτικῆς Κοινότητος Ἀθηνῶν, ποιούμεθα ἐκκλησίαν πρὸς ὑμᾶς καὶ παρακαλοῦμεν θρησκευτικῶς, ὅπως προχωρήσητε μετὰ θρησκευτικῆς αὐταπαρνήσεως εἰς τὸ ἱερὸν ἅγιον

14. ΣΚΡΙΠ (28-12-1926).

ἔργον καὶ διαμαρτυρηθῆτε διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἔχοντες βοηθὸν τὸν γλυκύτατόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ πάντας τοὺς Ἅγίους καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐλαχίστους ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς καὶ δηλοῦμεν, ὅτι ἐορτὴν Χριστουγέννων ἀδύνατον συνεκκλησιασθῶμεν εἰς μίαν ἐκκλησίαν, καθόσον χιλιάδες Ὁρθοδόξων, ἀκολουθοῦντες Πάτρια θέλουσιν ἐκκλησιασθῆ τὴν ἡμέραν Χριστουγέννων καὶ μεταλάβωσι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Δημοσιεύσατε Τύπον Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀποτελοῦντες οἰκογένειαν ἐκ πλείστων μελῶν:

1) Ἄνδρ. Τριανταφύλλου, 2) Ἄν. Ἐλευθερίου, 3) Ἄννα Νίκωνη, 4) Ἄννα Ἀναστασίου, 5) Βασ. Νικολάου, 6) Πολ. Δημητρίου, 7) Αἰκ. Κιοσσέ, 8) Εὐαγγ. Ταβουλάρη, 9) Μποζ. Ζαγκούλη, 10) Ἀδ. Παπαγιάννης, 11) Ἐμμ. Θεοχαριδῆς, 12) Γεώργ. Λιάκης, 13) Χρ. Παπαστεργίου, 14) Μ. Κουτσούρου, 15) Βασ. Ἀγορούδης, 16) Ἄγγ. Χρήστου, 17) Ν. Τολίκης, 18) Αἰκ. Τελάκη, 19) Αἰκ. Κεφαλᾶ, 20) Ἡλ. Γλώκας, 21) Οἰκ. Τούστα, 22) Μ. Γιόγα, 23) Αἰκ. Ἰωαννίδου, 24) Κυρ. Παύλου, 25) Π. Νάτσος, 26) Χ. Τόσκας, 27) Σπ. Ζῶσος, 28) Ἀθ. Ζήση, 29) Τάση Ἀθανασίου, 30) Παδ. Πρινόπουλος, 31) Γ. Μουσουρίδου, 32) Θεσ. Τάκης, 33) Μ. Τσιάρη, 34) Ἐλ. Τσιτσιάνη, 35) Μιχ. Ματόπουλος, 36) Α. Τσιρώνης, 37) Σοφ. Παύλου, 38) Μ. Χατζηγρηγορίου, 39) Γ. Γιαλιατσῆ, 40) Ἐλ. Κοντοῦ, 41) Γρηγ. Ἰωάννου, 42) Α. Καραγκούνης, 43) Α. Μοσχοπούλου, 44) Σμαράγδω Τσιαμούρη, 45) Στ. Καρύδου, 46) Δ. Γεωργάκη, 47) Ἰ. Σπανοῦ, 48) Ξαν. Σταύρου, 49) Κ. Δημηκαρόπουλος, 50) Κ. Ἀλβανός, 51) Σ. Νούσκας, 52) Γ. Γεωργίου, 53) Μ. Βλαχοπούλου,

54) Γ. Βοζίκας, 55) Π. Κουτζιμόνη, 56) Αθ. Συρμακέζης, 57) Ν. Ίωαννίδου, 58) Δ. Μαραριάδης, 59) Αλ. Χατζηρρήγας, 60) Μιχ. Κεφάλας, 61) Άννα Πιλιζοπούλου, 62) Γεώργ. Στεργιάδης, 63) Πέτρος Λώγας, 64) Α. Πηγαδάς, 65) Ν. Τσουγγάρη, 66) Ί. Άθανασίου, 67) Δ. Βαλκάνης, 68) Χρ. Κρεαράς, 69) Α. Ζωγράφου, 70) Α. Τσοπούλη, 71) οίκογ. Τασίου, 72) Μ. Φώκου, 73) Α. Μοσχοπούλου, 74) Έλ. Μακαρέζης, 75) Ν. Αρχοντόπουλος, 76) Αν. Γκίνης, 77) Ζήσης Ζήσης, 78) Π. Γεωργίου, 79) Σωκρ. Τσίγγος, 80) Β. Δ. Μπαϊρακτάρης, 81) Ί. Αύγερινός, 82) Μαρία Πέππα, 83) Τ. Πεταλά, 84) Θεοδ. Σαμουλάδα, 85) Γ. Αδαμόπουλος, 86) Ν. Β. Μπαϊρακτάρης, 87) Άνδρ. Λορίδης, 88) Χρ. Χριστοδουλάτος, 89) Άφροδίτη Οικονομοπούλου, 90) Μαρία Τσιροπούλου, 91) Έλπις Καραμπίνα, 92) Χρ. Μανουλούδης, 93) Γερ. Παπαληράτος, 94) Χρ. Μαύρος, 95) Α. Λαζαρίδης.

Έπονται πολλαί ύπογραφαί.

Θεσσαλονίκη, 6/19-12-1926

Μιλτιάδην Συγγούρην

Πρόεδρον Έλληνικής Θρησκευτικής Κοινότητος.

Έπικούρου 17, Αθήνας

Έκ Νιγρίτης

Χαράν καί άγαλλίασιν ένέπλησεν Όρθοδόξους Νιγρίτης άφιξις προέδρου Συλλόγου Θεσσαλονίκης Βασιλείου Μπαϊρακτάρη. Άξιον προορισμού του παρά πάσας άπειλάς άστυνομικου σταθμάρχου ιδρύθη παράρτημά μας μετά θρησκευτικής αύταπαρνήσεως κέντρον πόλεως έναντι Μητροπόλεως, ώμίλησε θρησκευτικώτατα συγκεντρωθέντος άπείρου πλήθους παρευρισκομένης άστυνομικής

ἀρχῆς, ἀνέπτυξε σπουδαιότητα ἐμμονήν γνωστὰς Ὁρθοδόξους ἀρχὰς Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ζητωκραυγάσαντος πλήθους: «Ζήτω ἡ Ὁρθοδοξία!». Ὅλη περιφέρεια ἐμμένει πάτρια.

Παράρτημα Νιγρίτης. Πρόεδρος Χρ. Κακαράτσος, Γεν. Γραμματέας Γεώργ. Ε. Μαυρουδῆς

16 Δεκεμβρίου 1926

Ἑλληνικὴν Θρησκευτικὴν Κοινότητα

Ἐπικούρου 17, Ἀθήνας

Ἐκ Πολυγύρου

Λαὸς Χαλκιδικῆς ἀνυπομόνως περιμένει πάτριον ἡμερολόγιον, ἐλευθέραν ἐξάσκησιν θρησκευτικῶν, παῦσιν βίας ἀσπασμοῦ ξένου ἡμερολογίου, ἐκτὸς Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων Ἐκκλησίας, θεωροῦμεν ἀλλότρια καὶ ξένα, καὶ μηδέποτε ὑποκύψωμεν.

Μαρμαρᾶς, Καλαϊντζῆς, Αλεξάκης κλπ.

15-12-1926

ΛΙΟΠΕΣΙ (ΠΑΙΑΝΙΑ) ¹⁵

Λαὸς Λιόπεσι πανηγυρίζει ἀναστήλωσιν ἐλευθερίας θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ἐκφράζει βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην Σεβαστῆν Οἰκουμενικὴν Κυβέρνησιν δι' ἄρσιν ἐκβιαστικῶν μέτρων τυραννικῆς περιόδου.

Ἀθρόος Λαὸς προσῆλθε Λειτουργίαν Ἁγίου Σπυρίδωνος μετὰ πλήθους ἐκ Σπάτων, Μαρκόπουλο, Κορωπί, ἐορτάσας κατὰ πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

15. Αὐτόθι.

Αποκηρύσσει Αρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν πρωτοστατήσαντα εἰσαγωγὴν νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, διαιρέσαντα θρησκευτικῶς Ἔθνος μας.

Εὐχαριστεῖ Κοινότητα Ἀθηνῶν, χορηγήσασαν ἱερέα καὶ μετὰ διοικητικῆς ἐπιτροπῆς ἐξυπηρετήσασαν μεγίστας θρησκευτικὰς ἀνάγκας ἡμῶν.

Προνοητικὴ ἐνέργεια ἀρμοδίων ὑπουργείων Ἑσωτερικῶν, Ἐκκλησιαστικῶν, ἀνεκούφισε πάσχοντα θρησκευτικῶς εὐσεβῆ Λαόν μας, ἐξησφάλισε τάξιν.

Παρακαλοῦμεν ἐπισπεύσατε ἐπαναφορὰν Παλαιοῦ Ἡμερολογίου Θρησκευτικὸν βίον μας, χάριν ἐνότητος Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εὐσεβοῦς Ἐθνους ἡμῶν.

Ἐπιτροπὴ παραρτήματος Λιόπεσι Ἑλλην. Θρησκευτ. Κοινότητος Ἀθηνῶν:

Θ. Κόλλιας, Νικ. Δάβαρης, Ε. Παπαγεωργίου, Δημ. Α. Σιδέρης, Χ. Δεύτερης, Κ. Σ. Χούνιας, Λεων. Σ. Σπύρου, Ν. Μαργένης, Ι. Ν. Πέτρου, Ι. Παπασπύρου, Δ. Γ. Σιδέρης, Δ. Πρίφτης, Α. Δ. Χούνιας.

ΧΑΛΑΝΔΡΙ¹⁶

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Αρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν.

Μετὰ μεγάλης ἡμῶν ἐκπλήξεως εἶδομεν νὰ δημοσιεύηται εἰς τὸν Τύπον, ὅτι θὰ καλέσητε τὴν Ἱεραρχίαν Ὑμῶν, ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν Ὑμῶν, θὰ ἀφορίσητε πάντα τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ γνήσιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας (ὅποια πλάνη!).

16. ΣΚΡΙΠ (29-12-1926).

Ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι, ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, οὐδέποτε ἐφαντάσθημεν ὅτι ἔχετε τὴν δύναμιν, Μακαριώτατε, νὰ ἀφορίσητε τὰ τρία Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, ὡς καὶ τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ἀμόλυτον Ἅγιον Ὄρος, ἔνθα ἀκολουθοῦσι τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον (πλανᾶσθε!). Ἀλλ' ἴσως νὰ ἔχητε τὴν δύναμιν ταύτην, ἀφοῦ κατωρθώσατε τὸν δεκαπενταύγουστον παρελθόντος ἔτους νὰ κουβαλήσητε τὴν Ἱεραρχίαν σας εἰς τὸ Στάδιον καὶ νὰ τελέσητε λειτουργίαν ἐν ὑπαίθρῳ καὶ νὰ κλείσητε τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν, ὅπου ἦν ἡ μνήμη, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καί, ἐπιστρέψαντες ἐκ τοῦ Σταδίου, ἐβγάλατε τὰ ἱερὰ ἄμφια τοποθετήσαντες αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν των (παγκάρι), ὅπως παραδόξως τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐκάησαν ὅλα τὰ ἱερὰ ἄμφια, καὶ οὕτω ἐζημιώσατε τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου, τὸ δὲ πῦρ πόθεν προῆλθεν οὐδεὶς γνωρίζει τὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἀναρρήσεώς σας εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον, ἐπακριβῶς τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ κατεποντίσθη ὁ «Ἀλέξανδρος Ζ΄» καὶ οὕτω εὗρον οἰκτρὸν θάνατον τόσαι ὑπάρξεις. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα, Μακαριώτατε, τὰ θεωρεῖτε ἐπιστημονικά, καθὼς καὶ τὴν θρησκείαν ἡμῶν ἐπιστημονικὴν τὴν διδάσκετε οὕτω θερμῶς.

Παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς, ἵνα τελειώσωμεν ἀρχίτερα, ἵνα ἐγκρίνητε καὶ τὴν εἰκονομαχίαν, καὶ οὕτω, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας νὰ συντελεσθῇ τὸ μεγαλύτερον ἔργον τῆς θρησκείας ἡμῶν, καὶ θὰ γραφῇ χρυσοῖς γράμμασι τὸ ὄνομά σας, δεξιᾷ τοῦ δυσσεβοῦς Ἀρείου. Γένοιτο.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Παραρτήματος τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Χαλανδρίῳ γνησίων Ὁρθοδόξων,

Π. Ζ. ΡΟΥΜΠΟΣ

ΒΑΡΥΠΟΜΠΗ¹⁷

Ποιούμεθα ἔκκλησιν ἐν ὀνόματι τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ἀποδώσατε τὸ πάτριον ἡμερολόγιον εἰς τὸν θρησκευτικὸν μας βίον, διότι ἐμμένοντες εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν προγόνων ἡμῶν ἀποκρούομεν τὸν παπισμὸν καὶ τὸ νέον ἡμερολόγιον αὐτοῦ τὸ στιγματισθὲν ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄλλως, καθ' ἃ καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες προβλέπουσιν, ἀποσχιζόμεθα ἀπὸ τὴν παρεκτραπεῖσαν Ἐκκλησίαν, τὴν λύουσαν μονομερῶς τὰ γενικὰ ζητήματα ἄνευ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ διώκουσαν Ἱερεῖς καὶ Λαὸν εὐσεβῆ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Βαρυπόμπης: Κ. Ριζάκης, Π. Τσεκούρας, Γ. Σοφιανός.

ΓΥΘΕΙΟ¹⁸

28 Δεκεμβρίου. Ὁ Λαὸς Γυθείου ἐμμένων ἀκλόνητος εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις καὶ ἀποδοκιμάζων τὴν καινοτομίαν τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ τὴν στάσιν τῆς Ἱεραρχίας, ἀναλγούσης πρὸ τοῦ σχίσματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐπικαλεῖται τὴν ὑμετέραν ἐπέμβασιν διὰ τὴν γαλήνευσιν τῆς σαλευομένης Ἐκκλησίας ἱστορικῶς συνδεδεμένης μὲ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἔθνος καὶ σωσάσης αὐτὸ κατὰ τὰς κρισίμους στιγμάς, ἀπο-

17. ΣΚΡΙΠ καὶ ΕΛΛΗΝΙΚΗ (29-12-1926).

18. Αὐτόθι.

διδόμενου τοῦ πατρῖου ἡμερολογίου.

Κοινότης Ὁρθοδόξων Γυθείου

Γεώργ. Σ. Σταρογιάννης

ΒΥΛΛΙΑ (ΒΙΛΙΑ) ΑΤΤΙΚΗΣ ¹⁹

28 Δεκεμβρίου. Ὁ Λαὸς τῶν Βυλλίων, ἀκολουθῶν πιστῶς τὰς πατρίους παραδόσεις, ἐώρτασε σήμερον εἰς τὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, μὲ παλαιὸν ἡμερολόγιον, παρουσία τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Ἀθηνῶν. Ὁ Λαὸς παρηκολούθησε μετὰ βαθείας κατανύξεως τὴν Λειτουργίαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ προέδρου.

Εὐγνωμονοῦμεν τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν, χορηγήσασαν ἐλευθερίαν νὰ τελῶμεν τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντά μας ὀρθοδόξως. Ἀποκηρύσσομεν τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, πρωτοστατήσαντα εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου Παπικοῦ ἡμερολογίου. Παρακαλοῦμεν ἐπισπεύσατε τὴν ταχεῖαν ἐπαναφορὰν τοῦ κανονικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, πρὸς ἄρσιν τοῦ δημιουργηθέντος σχίσματος καὶ ἔνωσιν θρησκευτικῶς τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων.

Ἐπιτροπὴ παραρτήματος Βυλλίων Ὁρθοδόξου Θρησκευτικῆς Κοινότητος Ἀθηνῶν: Α. Γ. Σωτηρίου, Α. Ν. Καραϊσκος, Δ. Κ. Παπακωνσταντίνου, Σ. Κ. Γκιόκας, Δ. Παπαϊκονόμου, Π. Ν. Νίκας, Χ. Μπότσης, Δ. Ι. Μάρας, Γ. Γ. Γαβριήλ, Κ. Κατσαρός, Κ. Μ. Γκιόκας.

19. Αὐτόθι.

Η ΒΗΘΛΕΕΜ ΣΙΓΑ ¹

Χριστούγεννα! Διὰ τρίτην ἤδη φορὰν ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐορτάζει τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων ταυτοχρόνως μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, ἀπὸ τῶν ὁποίων θεμελιωδέσταται καὶ οὐσιώδεις διαφοραὶ διαχωρίζουσι τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἀδιαφόρως δὲ ἂν τὰ μεγάλα Σώματα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα Αἰγύπτου καὶ Ἀνατολῆς ἐμμένωσιν εἰς τὸ παλαιὸν Ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον καὶ εἰς τὴν χαρμόσυνον κωδωνοκρουσίαν τῆς ἀπαντᾶ μόνον ἡ Δύσις, ἐνῶ σιγᾶ ἡ Βηθλεέμ.

Τὸ γεγονός δὲν διαφεύγει βεβαίως τὴν ἀντίληψιν τῶν καινοτόμων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ δὲν διαταράσσει τὴν συνείδησιν αὐτῶν, ἐπαναπαυομένην, ὡς λέγεται, εἰς τὸ ὅτι, κατ' αὐτούς, ἡ καινοτομία αὕτη εἰς οὐδένα Κανόνα τῆς Ἐκκλησίας προσκρούει, δεδομένου ὅτι τὸν μὲν περὶ τοῦ Πάσχα ὅρον τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐσεβάσθη, οὐδεὶς δὲ ἱερός Κανὼν προβλέπει περὶ ἡμερολογίου.

Τὸ πλανᾶσθαι ἀνθρώπινόν ἐστι, κατὰ τὸ γνωστὸν σοφὸν λόγιον, ἀλλὰ τὸ ἀβασανίστως καὶ ἐπ' ὄνοματι μάλιστα τῶν κανόνων τῆς Ἐπιστήμης μετακινεῖν θέσμια, τὰ ὁποῖα ἐσεβάσθησαν οἱ αἰῶνες καὶ πρὸ τῶν ὁποίων ἔκλιναν γόνυ εὐλαβείας τόσαι καὶ τόσαι γενεαί, δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὴν ἐν τῇ ἐπισήμῳ Ἐκκλησίᾳ θέσιν τῶν εἰσηγητῶν τῆς Καινοτομίας.

Ἄν οἱ ἐν λόγῳ ἐρμηνευταὶ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας προσέτρεχον πρὸς τὴν

1. ΣΚΡΙΠ (27-12-1926).

Ἡ ΒΗΘΛΕΕΜ ΣΙΓΑ

Χριστογέννη! Διὰ τριτὴν ἰδίᾳ ἑορτῶν ἡ Ἐπιθῆμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐορτάζει τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστογέννων ταύτης μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, ἀπὸ τῶν ὁποίων θεμελιωδίζεται καὶ οὐδέποτε δογματικαὶ διαθεφαὶ διαχωρίζουσι τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἡμῶν ἐκ τῆς

ὁμοῦ Κυριακοδρομίου, ἠθέλον κατανοῆσαι ὅτι ἔχει μόνον δὲν ἔχαινε κατ' αἰτίαν δευτέρου ὁ περὶ τοῦ Πάσχα ὄρος, ἀλλ' ἀγαθέως ἐπίγειναι καιριώτατα οὕτως θεομένον ὅτι μὴ ἀπαλλῶν ἀντιθέτως τὴ παρεδόθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνεκδοκίμου μετὰ τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ Κυριακοδρομίου καὶ ὅτι θιγέντων τούτων

Ἐπιστήμην τῶν νόμων καὶ ἐδανείζοντο παρ' αὐτῆς τοὺς πρὸς ἐρμηνεϊὰν τῶν νόμων κανόνας τῆς Ἐπιστήμης, τὴν ὁποίαν ἐπικαλοῦνται, ἠθέλον πληροφορηθῆ ὅτι «εἰδέναι τοὺς νόμους, οὐκ ἔστι γινώσκειν τὰ ρήματα, ἀλλὰ τὴν δύναμιν αὐτῶν» (17 Πανδεκτῶν [DE LEGIBUS] – Βασιλικῶν 2. 1. 27). Καὶ ὁρμώμενοι ἐκ τοῦ κανόνος τούτου ἠθέλον ἀνατρέξῃ κατ' ἀνάγκην εἰς ἀναζητήσιν τῆς δυνάμεως τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἐν τῇ ἐρευνῇ των ταύτη ἠθέλον καταλήξῃ εἰς τὸν σκοπὸν τῶν Κανόνων τούτων, ὅστις δὲν εἶναι ἄλλος, εἰ μὴ ἡ κατοχύρωσις τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως, τόσον ὡς πρὸς τὴν Πίστιν, ὅσο καὶ πρὸς τὴν διοίκησιν καὶ τὸν ἐν γένει βίον τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν θὰ ἐπανεπαύοντο τότε εἰς τὸ ὅτι, καινοτομοῦντες ἐσεβάσθησαν τὸν περὶ τοῦ Πάσχα ὄρον, διότι ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἀναστάτωσιν τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ συναφοῦς Κυριακοδρομίου καὶ ὅτι θιγέντων τούτων παρεβιάσθη καὶ ἐκεῖνος καὶ κατεπατήθη οὕτω ἡ Ἱερὰ Παράδοσις, ἡ κατοχύρωσις τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Δὲν ἠθέλον βεβαίως ἀνεύρη Ἱερὸν Κανόνα καθορίζοντα εἰδικῶς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀναποσπάστως συνδεδεμένον μετὰ τοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀποβλέποντες εἰς τὸν σκοπὸν τῶν ἱερῶν Κανόνων κατοχυρῶντων τὴν

Ἰερὰν Παράδοσιν, ἤθελον φανῆ διστακτικοὶ πρὸς εἰσαγωγὴν καινοτομίας, ἣτις τότε μόνον ἠδύνατο νὰ βασισθῆ ἐπὶ τῶν Θείων καὶ Ἰερῶν Κανόνων, ὅτε εἰσαγομένη ἤθελε σεβασθῆ καὶ τὸ Πασχάλιον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν Ἰερὰν Παράδοσιν τὴν ὑπὸ τούτων κατοχυρουμένην. Καὶ ἐν τέλει ὡς σκοποῦ τῶν Θείων καὶ Ἰερῶν Κανόνων ὑποδεικνυομένης τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἤθελεν ἀποτολμηθῆ ἢ ἀπόσχισις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν μεγάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ Βηθλεέμ δὲν θὰ εἰσίγα ὅτε ἡ Ἑλλὰς θὰ ἐόρταζε τὰ Χριστογεννα καὶ ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος δὲν θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα, ὅπως τὸν σημερινὸν σάλον τῆς Ἐκκλησίας συνδυάσει πρὸς τὴν καταιγίδα τὴν ἐνσκήψασαν κατὰ τὴν ὥραν τῆς εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν ἀναρρήσεως τοῦ σήμερον καθημένου ἐπ' αὐτοῦ, τὴν προκαλέσασαν καὶ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ «Ἀλεξάνδρου Ζ'» καὶ τὸ πένθος τόσων καὶ τόσων οἰκογενειῶν².

Παλαιὸν Φάληρον

Κ.Δ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Δικηγόρος

2. Κατὰ τὴν ἡμέρα ὄντως τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ὡς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, συνέβη ἡ μεγαλύτερη ναυτικὴ τραγωδία τοῦ Πολεμικοῦ μας Ναυτικοῦ μὲ τὸ ναυαγοσωστικὸ «Ἀλέξανδρος Ζ'» νὰ ἀναποδογυρίζει ἀπὸ τὴν καταιγίδα ἔξω ἀπὸ τὸ Κερατσίνι παρασύροντας στὸ βυθὸ 297 ἄνδρες τοῦ Π.Ν.! Ἡ τραγωδία αὐτὴ θεωρήθηκε ἔπειτα - καὶ μάλιστα μετὰ τὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία - ὡς συμβολικὴ τοῦ σάλου ποὺ προεκλήθη ἀπὸ αὐτὴν στὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ¹

Περὶ τοῦ φλέγοντος τούτου θρησκευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ζητήματος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ χθεσινῷ ἡμῶν φύλλῳ τὸ Ἀνακοινωθὲν τῆς Χριστιανικῆς Κοινότητος τῶν Ὁρθοδόξων, ὁ βουλευτὴς Κυκλάδων καὶ πρώην ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς κ. Βοκοτόπουλος ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν τὴν ἐξῆς ἐπερώτησιν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις αὕτη τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνώπιον τῆς Βουλῆς. Ἡ ἐπερώτησις αὕτη, διακοπεισῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, θὰ συζητηθῇ ἅμα τῇ ἐπαναλήψει των, ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς:

«Ὁ δὲ κ. Βοκοτόπουλος παρακαλεῖ τὸν κ. ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργὸν νὰ πληροφορήσῃ τὴν Βουλὴν διατὶ δὲν συνεκλήθησαν μέχρι τοῦδε, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον Π' τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νόμου ΣΑ' οἱ Κανονικοὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀνάκρισιν, ἐξέλεγξιν καὶ τιμωρίαν τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὁποῖος ἀντιποιοῦμενος τὴν ἀρχὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1864, τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, τῶν ἄρθρων Η' παρ. Β' καὶ Γ' τοῦ νόμου ΣΑ', τοῦ ἄρθρου 1 παρ. 3 τοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923, διὰ τοῦ ὁποίου ρητῶς διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν

1. Ἐφημερὶς ΣΚΡΙΠ (28-12-1926).

καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτὰς καὶ τοῦ ἄρθρου 227 τοῦ Π. νόμου, διερρῦθμισε τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἱεράρχας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσήρμοσε τὸ Πολιτικὸν Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον διὰ προσθήκης 13 ἡμερῶν εἰς τὸ ἐν χρήσει Ἡμερολόγιον Αὐτῆς καὶ παρήγγειλε πρὸς τοὺς ἱεράρχας τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐγκυκλίου ταύτης. Ἐξακολουθεῖ δὲ ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ οἱ ἄλλοι ἱεράρχαι ἀπαγορεύοντες καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ θρησκευτικῶν ἑορτῶν κατὰ τὰ ἀπὸ αἰῶνων ἀνεκάθεν κεκανονισμένα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον».

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Περὶ τοῦ φερόντος τούτου θρησκευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ζητήματος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ χθεσινῷ ἡμῶν φύλλῳ τὸ ἀνακινηθὲν τῆς Χριστιανικῆς Κοινότητος τῶν Ὀρθοδόξων ὁ βουλευτικὸς Κικελάδων καὶ πρόην ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸς κ. Βοκστόπουλος ἡμῶν ἡμεῖς εἰς τὴν Βουλὴν τὴν ἐξῆς ἐπερώτησαν διὰ τῆς ὁμοίας δὲ συζητήσῃ ἢ ἐπιθέσει αὐτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐνώπιον τῆς Βουλῆς. Ἡ ἐπερώτησις αὐτῆς διακοσῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς θὰ συζητηθῇ ἅμα τῇ ἐπιτελευτῇ τῶν ἔξει δὲ ὡς ἐξῆς:

«Ὁ κ. Δ. Βοκστόπουλος παρακαλεῖ τὸν κ. ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργὸν νὰ πληροφρησῇ τὴν Βουλὴν διατὶ δὲν συνετέλεθσαν μέχρι τοῦδε, σιμφάνως πρὸς τὸ ἄρθρον Π' τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νόμου ΣΑ' οὗ Κανονικοῦ Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀνάγκην ἐξέλεγεξιν καὶ τιμωρίαν τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ὁ ὁποῖος ἀντιτασσόμενος τὴν Ἀρχὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1864 τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως τῶν ἄρθρων Η' παρ. Β' καὶ Ι' τοῦ νόμου ΣΑ', τοῦ ἄρθρου 1 παρ. β' τοῦ Β. Δ. τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923 διὰ τοῦ ὁποῖου ρητῶς διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτὰς καὶ τοῦ ἄρθρου 227 τοῦ Π. νόμου, διερρῦθμισε τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἱεράρχας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσήρμοσε τὸ Πολιτικὸν Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον διὰ προσθήκης 13 ἡμερῶν εἰς τὸ ἐν χρήσει Ἡμερολόγιον Αὐτῆς καὶ παρήγγειλε πρὸς τοὺς ἱεράρχας τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐγκυκλίου αὐτοῦ ταύτης. Ἐξακολουθεῖ δὲ ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ οἱ ἄλλοι ἱεράρχαι ἀπαγορεύοντες καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ θρησκευτικῶν ἑορτῶν κατὰ τὰ ἀπὸ αἰῶνων ἀνεκάθεν κεκανονισμένα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον».

ΒΙΒΛΙΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ (1931)

Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ὑπῆρξε σημαντικὴ ἐκδοτικὴ δραστηριότητα ἐκ μέρους τῆς «Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν». Μία ἐκδοσὴ τῆς ἦταν τὸ φυλλάδιον «ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΠΟΛΥΤΙΜΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ», πὺ περιεῖχε λειτουργικὰ καὶ πατερικὰ κείμενα, καὶ τὰ ὅποια ἐπιμελήθηκαν οἱ Ἄγιορεῖτες Μοναχοὶ Ἀντώνιος καὶ Σεβηριανὸς Ξηροποταμινός, μέλη τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων.

Ἄλλη μία ἐκδοσις τῆς Κοινότητος, περὶ τῆς ὁποίας ὁμως δὲν βρέθηκαν ἄλλες πληροφορίες, εἶναι τὸ βιβλίον «**Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙ ΤΗΣ**», με συγγραφέα κατὰ πᾶσα πιθανότητα τὸν νεαρὸ τότε εὐελπι τῆς Ὁρθοδοξίας Χρῆστο Νασλίμη ἀπὸ τὸν Βόλο, τὸν μετέπειτα γνωστὸ Κληρικὸ τῆς Ἐκκλησίας μας π. Χρυσόστομο Νασλίμη, ὁ ὅποιος ἀναδείχθηκε τὸ 1962 Ἐπίσκοπος Μαγνησίας, χειροτονηθεὶς ἀπὸ τὸν βιογραφούμενο στὸ τεῦχος αὐτὸ Ἀρχιεπίσκοπο Λεόντιο τῆς Ρωσικῆς Διασποράς, καὶ κοιμηθεὶς τὸν ὕπνον τοῦ Δικαίου καὶ Ὁμολογητοῦ τὸ ἔτος 1973.

Τὸ μεγαλύτερο ὁμως ἐκδοτικὸ γεγονός ὑπῆρξε ἡ κυκλοφορία τῆς ἐβδομαδιαίας Ἐφημερίδος «**Ο ΚΗΡΥΞ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ**», μίας πολὺ σπάνιας σήμερα καὶ βαρυσήμαντης ἐκδόσεως. Τὸ πρῶτο τεῦχος κυκλοφόρησε στὶς

20 Ἀπριλίου (π. ἡ.), ἡμέρα Κυριακὴ (τοῦ Παραλύτου). Ἡ Ἐφημερίδα συντασσόταν ἀπὸ Ἐπιτροπὴ, μὲ ὑπεύθυνο ὕλης τὸν Καθηγητὴ Φιλολογίας Ἐμμανουὴλ Χανιώτη, μετέπειτα Μᾶρκο Μοναχό.

Ἡ Ἐφημερίδα αὐτὴ (τῆς ὁποίας τὰ γραφεῖα ἦταν στὴν ὁδὸ Μητροπόλεως 2, στὴν Πλατεῖα Συντάγματος τῶν Ἀθηνῶν) ἦταν τετρασέλιδη, μεγάλου σχήματος, εἶχε ὕλη ἀποκλειστικὰ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἀρθρογραφοῦσαν σὲ αὐτὴν πολλοὶ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοὶ ἀγωνιστὲς τῶν Πατρῶν Παραδόσεων, ὅπως ὁ δημοσιογράφος καὶ γραμματεὺς τῆς Κοινότητος Ἀνδρέας Δαυίδ, ὁ μαθηματικὸς Ἰωάννης Ἀρνέλλος, ὁ φιλόσοφος Σωτήριος Κυριαζόπουλος, ὁ γραμματεὺς τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἀλεξάνδρειας Αἰγύπτου Νικόλαος Δούκας, ὁ (τότε Χρῆστος) Χρυσόστομος Νασλίμης (μετέπειτα Ἐπίσκοπος Μαγνησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων) καὶ ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης Ἀκάκιος Παπᾶς (μετέπειτα Ἐπίσκοπος Ταλαντίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων).

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ πὼς στὴν ἔκδοση αὐτὴ στηλιεύθηκαν ἰδιαίτερος καὶ τὰ πρῶτα Οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τῶν Καινοτόμων Ἀρχιερέων, ὅπως ἡ συμμετοχὴ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη στὰ Παγχριστιανικὰ Συνέδρια, οἱ προσεγγίσεις τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδόπουλο μὲ τοὺς Προτεστάνες καὶ οἱ συμπροσευχὲς τοῦ Ἀθηναγόρα (τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς) μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ὑπῆρχε δηλαδὴ, ἐκ μέρους τῶν συντακτῶν τῆς Ἐφημερίδος, ἡ συνείδηση ὅτι τὸ ἡμερολογιακὸ ζήτημα δὲν ἦταν ζήτημα παρατηρήσεων ἡμερῶν,

ἀλλὰ ἀποτελοῦσε μέρος σχεδίου συγκεκριμένων προσώπων, «έκσυγχρονίσεως» τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἦταν ἄρρηκτα συνδεδεμένο με αὐτὸ ποὺ ἀργότερα ὀνομάστηκε «Οἰκουμενικὴ Κίνηση».

**Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ
Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΜΕΓΑΣ**

Ἐξ ἀφορμῆς δημοσιευθέντος ἄρθρου εἰς τοὺς «Τάξεις» σχετικῶς με τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τηλεγραφηθέντος ἐνταῦθα, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς.

«Μετὰ τὸ συνέδριον τοῦ Ἀάμπεχ, εἰς ὃ παρέστησαν ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ὠρίσθη ἐπιτροπὴ ἐξ ἁγγλῶν καὶ ἐξ ἀντιπροσώπων τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας, ἥτις θὰ συνέλθῃ τὸ πρῶτον εἰς Λονδίνον ἀγνωστον ὅμως πότε διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν.

»Βεβαίως, προσέθηκεν ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὰς συζητήσεις αἰτίνας θὰ γίνουσι, ἡ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ οὐδὲ κατὰ κερασίαν ἀπὸ τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς».

Ἐκὲν ταῦτα μὲν βεβαίως ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀλλὰ τίς ἐγγυᾶται ὅτι κατὰ τὰς συζητήσεις τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς δὲν θὰ ληφθῶν ἀποφάσεις θίγουσαι τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας; Ὅπως δὲ ποτε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτρέψῃ οὐδὲ ν' ἀνεχθῇ οἰασδήποτε κεινοτομίας μελετωμένης ἀπὸ ἐπιτροπὰς καὶ συνέδριον».

Ο ΚΗΡΥΞ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, ΑΡ. 4, 11/24-5-1931

